

svensk **FALLSKÄRMS SPORT**

svenska fallskärmsförbundets medlemsmagasin

NUMMER TVÅ 2018

ÅRGÅNG 47

Tunnel-EM i Voss

Att bli **hoppmästare**

HALO. – .höghöjdshoppning

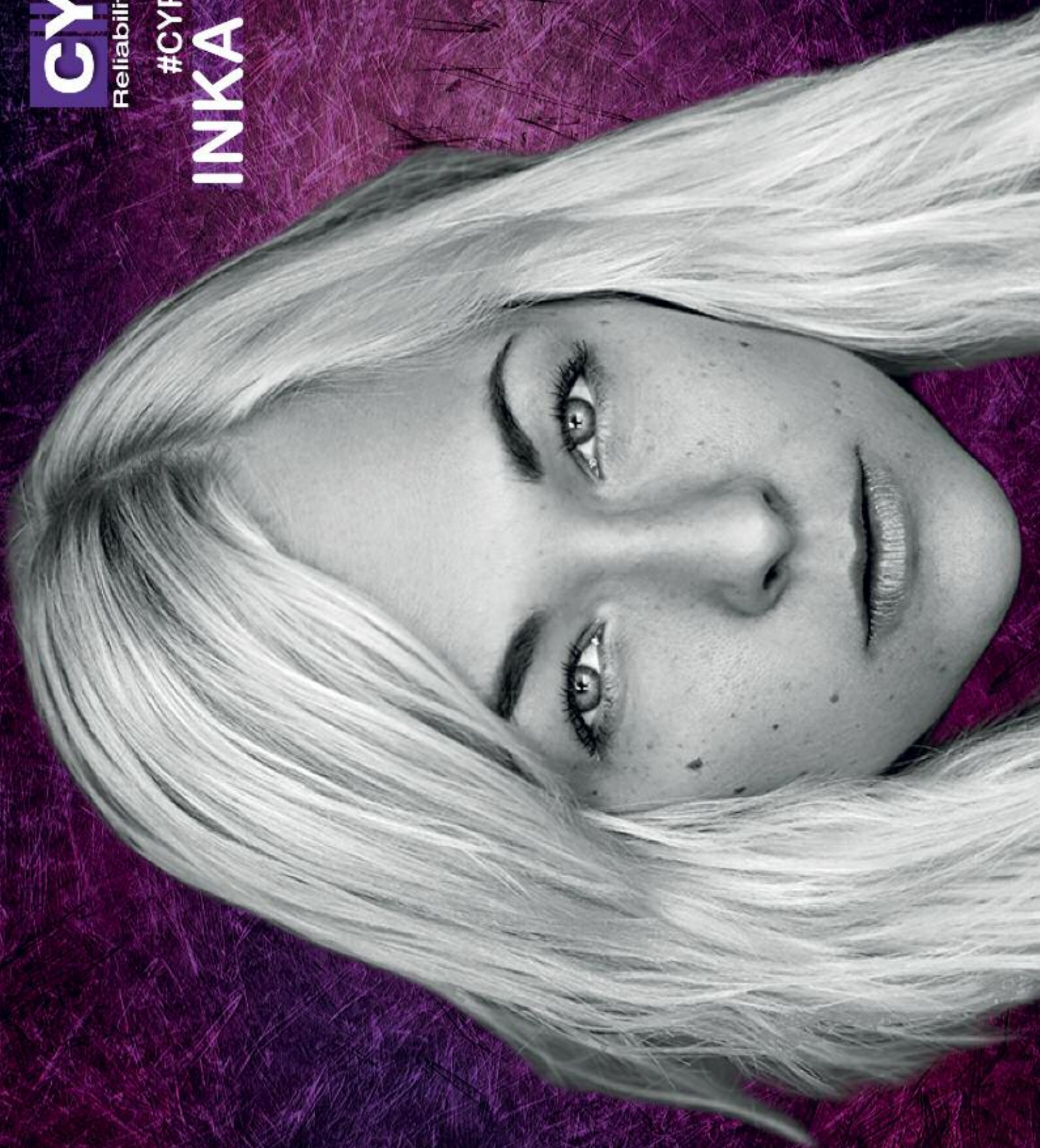
CYPRES

Reliability

made in
Germany

#CYPRES #athlete

INKA TIITTO

www.cypres.cc

Det är förhållandevis svårt att komma in i vår sport. Innan du kan titulera dig fallskärmshoppare och vara en del i vår gemenskap ska du övervinna vissa svårigheter och hinder.

Först ska du våga ta steget till det som kanske blir ditt livs upplevelse och bästa beslut, nämligen att anmäla dig till en kurs. Efter en förhoppningsvis godkänd läkarundersökning och runt 15 000 kronor senare, ska du klara den teoretiska delen så att du anses luftvärdig. Dina utbildningshopp ska genomföras med inga, smärre eller en hel del svårigheter. När den efterlängtade A-licensen äntligen är i din hand, ska du brotta dig in i vår gemenskap som kanske är den starkaste, varmaste och mest fantastiska som finns. Men det krävs viljestyrka att ta sig in i den innersta gemenskapen.

När du bestämmer dig för att det här är det bästa i ditt liv, så ska du utrustning införskaffas och hopp matas. Ett till två år efter din kurs känner du dig som en riktig fallskärmshoppare.

Jag får gåshud ibland när jag tänker på den magi som ett hopp kan bjuda på. Det finns hopp man alltid kommer att minnas av olika anledningar. Känslan av frihet är total.

Med det sagt är det å andra sidan skrämmande enkelt att bestämma sig för att sluta med vår fantastiska sport. Det kan vara så lite som att avstå ett knaptryck. Att låta bli att trycka på förnyelseknappen i SkyNet. Det är också enkelt att sluta åka till klubben och hitta anledningar till att göra annat. Rätt som det är ligger annonsen ute på någon säljgrupp på Facebook att riggen är till salu och då är det definitivt på något sätt.

Det finns en vemodighet i det där tycker jag. Var någonstans på vägen händer det? När övergår känslan från eufori, glädje, lycka och en känsla av att hittat sin länge saknade familj till att vara något som man kan vara utan? Jag har funderat mycket på det genom åren. Det försvinner hoppare hela tiden, och det är endast i un-

dantagsfall som de kommer tillbaka, men visst, det händer. Vad kan vi andra göra för att de ska stanna kvar, kan vi ens göra något?

När jag var elev hade jag två fantastiska kursledare som båda var duktiga instruktörer och tävlingshoppare. Ingen av dem hoppar längre tyvärr, men jag minns särskilt en sak som sades på kursens första dag: När man var färdig hoppare kunde man välja två vägar; man kunde välja instruktörsspåret och då fanns det massa roliga kurser att gå, eller så valde man att tävla. Eller båda delarna såklart.

Men den stora massan som bara hoppar för skojs skull nämndes egentligen aldrig, även om jag såklart tänker att det omfattar oss alla oavsett inriktning.

Om att ta steget till instruktör kan du läsa i artikeln som handlar om hoppmästarkursen. Har du själv gått den, kanske du känner igen dig, om inte kanske du blir nyfiken och själv sugen. Om tävling kan du också läsa i detta nummer. Duktiga fallskärmshoppare som även tävlar i tunnel gjorde upp om medaljer på EM i norska Voss. Vill du läsa om magi och minnesvärda hopp kan du läsa om höghöjdshoppning och storformation som tillhör två andra typer av hoppning som lockar många.

I vår artikelserie "De ideella krafterna" slår vi ett slag för de som bidrar med sitt engagemang och sina ideella arbetsinsatser. En sådan viktig grupp, kanske den viktigaste, är våra chefsinstruktörer. Utan dem skulle det vara svårt att genomföra säker verksamhet i enlighet med förbundets och riksinstruktörens riktlinjer. Kanske är chefsinstruktör den yttersta posten för de som valt instruktörsspåret. Ge din CI en extra klapp på axeln nästa gång du går förbi och tacka honom eller henne för det fantastiska jobb hen gör.

Nu är sommaren här och vi hoppar för fullt i alla klubbar. Njut av frihetskänslan, sommarvärdet och var rädda om varandra.

Penny

- 4 **Kalendariet.** Lösryckt, **notiser** om smått och gott.
- 6 **Ordförandespalten,** Peo Humla.
- 6 Hoppsveriges engagemang som frivillig **för-svarsorganisation.**
- 8 Lösryckt, **notiser** om smått och gott.
- 12 **Riksinstruktören** Petter A-Thoor.
- 13 Incidentrapporter.
- 14 Storformationshoppning, del 2.
- 16 **Tips** och Trix – skött om utrustningen.
- 18 **HALO** – höghöjdshoppning.
- 20 De **ideella** krafterna – chefsinstruktörerna.
- 22 Att bli **hoppmästare.**
- 24 **Fyra frågor.**
- 27 **Coaches corner** 2018.
- 28 **Nyfiken** på Anna.
- 32 **Tunnel-EM** i Voss – mål nått för Echo-chamber.
- 34 **Frågespalten** – om **läkarintyget.**
- 35 Kontakta **SFF**
- 36 Fotofinish.

svensk FALLSKÄRMS SPORT

Svensk Fallskärmsport,
ISSN 0280-11-X, är Svenska
Fallskärmsförbundets tidning och distribueras med
fem nummer per år till alla förbundets medlemmar.

Ansvarig utgivare

Peo Humla
Svenska Fallskärmsförbundet
E-post: ordforande@sff.se

Redaktörer:

Penny Robertson-Pearce
E-post: penny.robertson@telia.com
Telefon: 0702-75 97 47

Linda Lundberg
E-post: linda.lundberg@gmail.com
Telefon: 0705-10 64 40

Produktion

Layout, originalarbete, bildredigering
och distribution:
Anders Nyquist,
Himmelsdyk,
Box 110,
438 23 Landvetter
Telefon 0709-45 81 43
E-post: himmelsdyk@telia.com

Annonser

Anders Nyquist, Himmelsdyk,
adress som ovan, under "produktion".

Signerade artiklar

Signerade artiklar speglar författarens
bild av verkligheten och inte nödvändigtvis
Svenska Fallskärmsförbundets.

Insänt material

Redaktionen ansvarar endast
för beställt material. Vi förbehåller
oss rätten att redigera insända
texter och bilder. Godkännande
av publicering i SFS är
samtidigt publiceringsgodkännande
av det tryckta materialet
som en lågupplöst PDF-fil på
hemsida för SFF eller SFS.

3/18: vecka 34
4/18: vecka 42
5/18: vecka 51
1/19: vecka 13
2/19: vecka 23

Kontakta
redaktionen
för besked
om nästa
materieldag.

Adressändring

Medlemmar i Svenska
Fallskärmsförbundet (SFF)
skickar adressändring till SFF
(se nedan). Endast icke-SFF-
medlemmar skickar adressändring
till Himmelsdyk (se
ovan "Produktion").

Svenska Fallskärmsförbundet

Sjöhagsvägen 2
721 32 Västerås
Telefon kansli / RI: 021-41 41 10
Fax: 021-41 541 19
E-post kansli: info@sff.se
Hemsida: www.sff.se

Omslaget:

Tiomannagrupp bygger mellan
upptornade stackmoln, cumulus congestus.

Foto: Hans Berggren.

JUNI
20 – 24: 60-årsjubileum, Östersunds Fallskärmsklubb.
20 – 24: Midsommarboogie i Skövde, FK Cirrus Göteborg.

JULI
2 – 8: SM i precision under SM-veckan i Landskrona, Skånes Fallskärmsklubb.
31/7 – 3/8: SM i frifallsgrenarna och swooping, Stockholms Fallskärmsklubb, Gryttjom.

AUGUSTI
31/7 – 3/8: SM i frifallsgrenarna och swooping, Stockholms Fallskärmsklubb, Gryttjom.
6 – 7: SM vingoverall, Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg, Vårgårda.
8 – 11: SFF:s uppvisningsläger, Söderhamns FK, Mohed.

SEPTEMBER
1 – 2: SM i tiomanna speedformation, Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg, Vårgårda.
OKTOBER
3 – 14: Världsmästerskapen, Australien.
25 – 28: Världscupen i vindtunnel, Bahrain.

på gång
2018

Hans Berggren

FKCG sörjer bortgången vän

Måndag 14:e maj miste Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg klubbmedlemmen och kamraten Ali Ahmadi i en trafikolycka.

Ali var sedan förra året elev på klubben och hade endast sitt sista elevhopp kvar innan utbildningen skulle vara avslutad och klar. Kompisarna i klubben minns honom som en glad och engagerad hoppare, vars enda önskan var att få komma upp i luften igen.

Jacob Pihl i FKCG säger: "Jag minns härom veckan när jag beklagade att han inte fått godkänt på senaste hoppet och hans svar var: 'Viktigaste var att jag fick komma upp i luften'. Eller när han spontant och av tacksamhet bjöd på pizza till alla som hjälpt och peppat honom att klara AFF-hoppen."

Vännerna i FKCG sörjer med tungt hjärta en god vän och hoppkamrat.

Privat arkiv

Ali Ahmadi

Informationen om Johan Hanssons olycka

Följande informationen gick ut till klubbarna ett par dagar efter den tragiska olyckan i Västerås, där Johan Hansson omkom.

Söndagen den 29 april genomförde Fallskärmsklubben Aros verksamhet där en erfaren hoppare omkom i samband med ett fallskärmsjobb. Klubbens verksamhet under dagen bestod av sporthoppning vilket inkluderar elevutbildning.

Nedan följer preliminära uppgifter från inkomna data. Dessa uppgifter kan ändras och eller kompletteras när slutrapport publiceras.

Preliminär information om händelsen: På eftermiddagen runt klockan 15:00 genomfördes dagens fjärde lift. Liftan var full, åtta stycken hoppare, varav två grupper bestod av elever under utbildning med AFF-instruktör. Uthoppshöjden var 3 200 meter.

Den omkomne hopparen genomförde ett utbildningsjobb med en elev på nivå 7 på AFF-stegringsplanen. Hoppet fram till utlösning av fallskärm skall enligt uppgift förlöpt utan anmärkning. Elev utlöste sin fallskärm på planerad draghöjd 1 200 meter.

Den omkomne hopparen har utlöst sin huvudfallskärm. Huvudfallskärmen har fått en fel-funktion med kraftig rotation. Under färden har losskopplingshandtag dragits samt reservhandtaget har aktiverats manuellt. Reservfallskärm när ej tillräcklig bärighet för att rädda hopparens liv.

Preliminära tekniska fynd, baserat på bildanalys på grund av polisbeslag av utrustning: Bilder från olycksplats före bärgning av utrustning visar att bärlinor från huvudfallskärmen ser ut att ha fastnat i komponenter av fallskärmsystemet. Runt dessa bärlinor observeras komponenter från reserv, huvudfallskärm och free-bag lindade. Ytterligare återfinns på olycksplatsen huvudfallskärm, free-bag och reserv intrasslade i varandra. Räddningsutlösare (AAD) visar ej synliga tecken på att ha aktiverats.

Haveriutredning: Svenska Fallskärmsförbundet genomför haveriutredning av händelsen. Ansvarig haveriutredare är SFF-Riksinstruktör Petter Alfsson-Thoor.

SFF utredningar syftar att så långt som möjligt klarlägga händelseförlopp och orsak till händelser. En undersökning skall ge underlag för beslut som har mål att förebygga en liknande händelse igen eller begränsa effekten av en sådan händelse.

SFF Riksinstruktör / Petter Alfsson-Thoor

SM i frifallsgrenar, kalottformation och swooping

Svenska mästerskapen anordnas åter i Gryttjom, Tierp efter ett par års uppehåll. Stockholms Fallskärmsklubb – som är en erfaren arrangör – står i år som värd för SM i frifallsgrenar, kalottformation och swooping. Enligt tradition anordnas SM i månadsskiftet juli/ augusti, närmare bestämt 31 juli till 3 augusti. Preliminär anmälan ska vara hos arrangören den 30 maj och den definitiva – åtföljd av anmälningsavgiften – senast den 20 juni. Mer information finner du i inbjudan på SFF:s hemsida, www.sff.se, under fliken tävling / våra tävlingar / SM.

- Choose from red, royal blue or charcoal color pattern
- Jump it just two weeks after order confirmation
- Available in a C yoke for main parachutes 120ft² through 190ft²
- Most options available including full articulation and the SkyHook RSL

In Sweden contact:
www.uffeshoppshop.se

Uffe's Hopp Shop

STOCK RIGS

www.sunpath.com

Sustaining member of the PIA | Made with pride in Raeford, NC, USA | www.sunpath.com

Premiär för SM i wingsuit

6–8 augusti anordnas det första svenska mästerskapet i wingsuit. Vård för premiären är Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg och tävlingen kommer hållas på Vårgårda flygplats.

Det här första året kommer endast grenar i "performance" att genomföras och det kommer att tävlas i grenarna tid, distans och speed.

Sista dag för slutlig anmälan är 6 juli. Läs hela inbjudan på www.sff.se. Finns under fliken tävling / våra tävlingar / SM.

Niklas Lennson

Utbildning till AFF-instruktör i vindtunneln

Fyra AFF-kandidater deltog på årets AFF-utbildning som hölls på Bodyflight 20–22 april.

"Det var betydligt färre i år än vad det brukar vara, men de var duktiga och vi hade mycket tid att öva i tunneln med kandidaterna." säger Sara Hall Ericson som var en av kursledarna på AFF-utbildningen. Tillsammans med Jesper Bergstrand höll hon i utbildningen som startade fredag eftermiddag och höll på till söndag lunch.

"Många inser inte att AFF-utbildningen i tunneln handlar om så mycket mer än att bara träna färdigheter. Framförallt är det en teoretisk utbildning. Med tanke på att det är valfritt att delta i utbildningen inför AFF-examineringen så innebär det att de som väljer att avstå missar en hel del bra och användbara "tips och trix".

Sammanlagt under helgen genomfördes 15 timmar teori och tre timmar tunnelflygning. I tunneln får kandidaterna öva färdigheter som att vända en elev som hamnat på rygg, stoppa en spinnande elev, hålla lätta grepp och då i huvudsak att flyga med benen. Samt en del träning i att falla fort och långsamt för att kunna anpassa sig efter elevens fallhastighet.

Den teoretiska delen, som även har praktiska inslag som till exempel elev-exitar ur olika flygplan, skulle med fördel kunna genomföras på en fallskärmsklubb där det finns tillgång till attrapper, elevutrustningar och så vidare, tycker Sara: "Det är svårt att lära ut vissa praktiska moment i en konferenslokal, men vi gör så gott vi kan. Däremot har vi kunnat använda många filmer för att öva bedömningar av AFF-hopp vilket fungerat bra för kandidaterna."

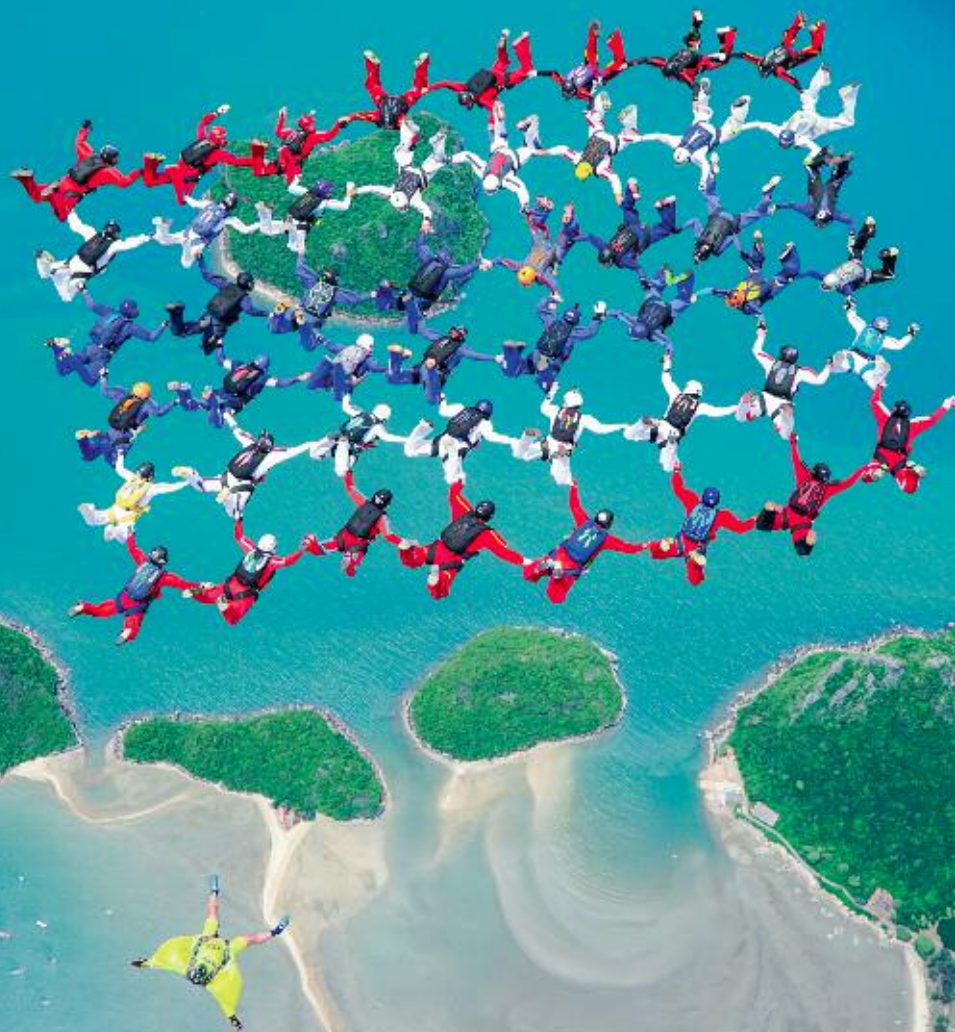
Bodyflight

I slutet av maj samlades hoppare från sexton länder i Prachuap Khiri Khan, Thailand, inbjudna av Larry Henderson, Herman Landsman och B.J. Worth. Där hoppade de under fem dagar från en Casa 295 från Thailändska flygvapnet. Uppdraget var att bygga speciella formationer i storleksordningen 50 hoppare för att hedra den nya kungen, Rama den tionde (Rama X). På bilden ser vi den thailändska flaggan, och man gjorde också ett stort "X".

Sven Mörtberg

Sven Mörtberg var ensam svensk deltagare, klockan nio i formationen, orange hjälm.

Zach Lewis

Några ord från ordföranden ...

Fallskärmsvänner, Blue Sky Black Death. Vår enastående, inspirerande och vetgiriga medlem Johan Hansson har lämnat oss efter nästan 30 år i sporten i samband med den tragiska olyckan 29 april vid FK Aros. Under det moment som för många är det finaste inom vår sport, att få lära ut fallskärmshoppning till en elev under utbildning, förolyckades han till följd av en felfunktion.

Vi var en stor samling familj, vänner, arbetskollegor och fallskärmshoppare som tog ett sista farväl den 16 maj i vackra Uppsala domkyrka med efterföljande minnesstunder i Uppsala, Västerås och Stockholm. Fallskärmsporten i Sverige och internationellt har mist en stor profil och förebild alldeles för tidigt och mina tankar går till de anhöriga, vännerna och alla medlemmar som kände och inspirerades av Johan.

Under mitt tal på familjens minnesstund, lyfte jag fram samma budskap som jag skrivit under mitt ordförandeskap i samband med tre tragiska dödsolyckor: Vi kommer aldrig glömma, förtränga eller förminska din härliga kraft och positiva energi för oss alla. Du kommer leva kvar på alla hoppfält, i alla dagar och i alla väder och under alla hopp ...

En stark känsla och inre kraft som jag bär med mig efter dessa olyckor är vad jag anser att Kenneth, Nina och Johan hade velat kommunicera till oss. Min övertygelse är att vi ska fortsätta i deras anda – utveckla sporten och varandra, nyttja erfarenheter av olyckor och vara goda förebilder för kunder, nya elever och personer som får kontakt med vår sport.

Jag har fått signaler att flera medlemmar har ”stannat upp”, reflekterat kring händelsen och inte minst undrat vad som kan ligga bakom det tragiska utfallet. Det är en naturlig följd och väldigt viktigt för att bearbeta och skapa en djupare insikt vad detta innebär för min och mina kamraters hoppning.

Vad händer just nu på förbunds-nivån? Haveriutredningen pågår med hög intensitet och leds av vår riksinstruktör och de experter som han engagerar. Jag följer den mycket ingående. Jag anser det angeläget att återkoppla till er, de anhöriga och övriga, eftersom förloppet som ledde fram till det tragiska resultatet behöver förklaras och förtydligas. Även om resultatet kan komma att innebära att vi inte till fullo kan förklara ett precist orsakssamband och förloppets olika skeenden. I den frågan kommer jag och riksinstruktören att återkomma i särskild ordning, vilket även ska återföras i våra handböcker och till vår instruktörskår.

Säsongen har startat i full kraft och jag blev personligen väldigt glad när en elev kontaktade mig och berättade om vilken gedigen utbildning som hon fått presenterad. Vidare vilka proffsiga instruktörer som hade en djup förmåga att anpassa sin pedagogik till rådande hoppdag och elevens dagsform. Jag blir röd och stolt över alla dessa fina ord om sporten, bemötandet och ett aktivt säkerhetsarbete från instruktörer i världsklass.

Vi har många sköna stunder framför oss med spännande hoppning, tävlingar med nya rekordförsök och inte minst Östersunds fallskärmsklubb, ÖFSK, som fyller 60 år med evenemang, härlig hoppning och fin kamratskap.

Be safe – vi ska göra allt vi kan för att bringa klarhet i orsaker och förlopp när olyckor inträffar. Låt oss utveckla vår fina sport och minnas Kenneth, Nina och Johan varje dag på våra hoppfält med deras positiva kraft på näthinnan.

Peo Humla,
ordförande i SFF

E-post: ordforande@sff.se

Svenska Fallskärmsförbundet • Sjöhagsvägen 2 • 721 32 Västerås

Utvärdering av

Svenska Fallskärmsförbundet skickade i slutet av maj ut en enkät till alla medlemmar via e-post. Ditt svar på den enkäten är viktigt.

Text **Anna Oscarson**

Foto **Maria Petren / Försvarsutbildarna**

Peo Humla, ordförande för Svenska Fallskärmsförbundet, förklarar att SFF har en bra bild av sina medlemmar när det gäller den idrottsliga delen av hopparnas liv. Hur många hopp vi har gjort, vilka instruktörsgader vi har och så vidare. Men när det gäller vår roll som frivillig försvarsorganisation, FFO, kan det bli bättre, och det är viktigt att förbundet får en bra bild av det.

Tanken med att skicka ut en enkät är just att ta reda på det.

Krav på frivilligorganisationerna

I omvärlden pågår stora förändringar. För att möta dem sker en mängd olika initiativ för att utveckla Sveriges militära och civila försvar. Det ska interagera med det nya totalförsvaret vilket ställer krav på de frivillig försvarsorganisationerna.

”Det är viktigt att vi får veta vilka attityder våra medlemmar har. Om det sker påfrestningar som till exempel epidemier, skogsbränder eller översvämningar behöver vi veta vilka som är villiga att hjälpa till och meddela det till berörda samhällsaktörer”, säger Peo Humla.

SFF vill ta reda på hur mycket kraft och engagemang som finns och hur många som kan tänka sig att engagera sig i hemvärnet.

Det är Försvarsmakten, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap och indirekt regeringen som ger oss ekonomiska förutsättningar. Dessa pengar är helt avgörande för att kunna driva vår verksamhet. Något som delegationen från Transportstyrelsen kräver för att vi ska ha tillåtelse att bedriva sportfallskärmshoppning i Sverige.

Hemvärnet alternativ för Andréas

Andréas Ekström i Skånes Fallskärmsklubb gick med i Hemvärnet 2014. Han tyckte värnplikten var kul och en kompis till honom som arbetade heltid inom Försvarsmakten, på P7, försökte få in Andréas som deltidsanställd. Just då var han inte lockad av den lösningen men han insåg att Hemvärnet kunde vara ett alternativ.

”Min förutfattade mening var att det var en massa gamla gubbar men det visade sig vara roligt och fanns mycket att välja på. Det är god stämning”, säger han.

Han vill absolut inte att det ska bli krig och berättar att de gör mycket annat än förbereder sig för sådant. ▶

Andreas Ekström i Skånes Fallskärmsklubb, (till höger) gick med i Hemvärnet 2014.

Privat arkiv

hoppssveriges engagemang som

Hemvärnssoldater får en gedigen sjukvårdsutbildning och är redo att rycka in vid exempelvis bränder och andra händelser.

frivillig försvarsorganisation

➤ Hemvärnssoldaterna får till exempel en gedigen sjukvårdsutbildning. De är redo att rycka in vid bland annat bränder och andra händelser. Vid ett utbrott av fågelinfluensa fick till exempel Andréas kompani rycka ut och hjälpa till vid en gård i Helsingborg.

Eftersom han hade gjort värnplikten behövde han inte gå någon utbildning

innan han gick med. Det får de som inte gjort värnplikten göra.

Har plats för alla

Hemvärdet har en plats för alla och det går att engagera sig hur mycket som helst. Den tjänst Andréas har innebär att han ska genomgå utbildning åtta dagar om året, vilka är uppdelade i en fyra da-

gars övning på våren och en på hösten. Men Andréas gör frivilligt fler dagar, sammanlagt blir det cirka 20 dagar per år för honom.

Beroende på vilken roll man har får man olika stor ersättning: ”Det är inget man gör för pengarna men det täcker för-lorad inkomst. Om man inte är IT-miljo-när då”, avslutar Andréas Ekström. ■

Enkäten finns även på SFF:s hemsida, www.sff.se

Svenska Fallskärmsförbundets styrelse

- Ordförande – Peo Humla.
- Vice ordförande – Gunilla Sigurd.
- Kassör – Stefan Nilsson.
- Ledamot – Sara Ekström.
- Ledamot – Jens Grahn.
- Suppleant – Anna Oscarson.
- Suppleant – Maria Sukhova.

Revisorer

- Revisorer – Leif Carlström och Bengt Johansson.
- Revisorsuppleant – Ulf Hjalmarsson.

Valberedning

- Ledamöter – Kent-Ove Ulander (samman-kallande) och Sebastian Berglund.

SFF:s kansli

info@sff.se

Riksinstruktör och kanslichef

Petter Alfsson-Thoor

Kanslist, medlemsärenden

Penny Robertson-Pearce

Svenska Fallskärmsförbundets styrelsemedlemmar. För deras respektive ansvarsområden, se "Kontakta SFF" på sidan 35.

Peo Humla, ordförande

Gunilla Sigurd, vice ordförande

Stefan Nilsson, kassör

Sara Ekström, ledamot

Jens Grahn, ledamot

Anna Oscarson, suppleant

Maria Sukhova, suppleant

Cold Steel Award till Henrik Raimer

Utmärkelsen The Cold Steel Award delas ut i Lukas Knutssons minne av stiftelsen Lukas Knutssons minnesfond. Lukas Knutsson var en föregångsperson inom fallskärmshoppning och base. Han förolyckades under ett basehopp 2002. The Cold Steel Award har tidigare delats ut i samband med Stockholm Skydive Film Festival, men eftersom den upphörde 2016 delas det årets pris ut först i år.

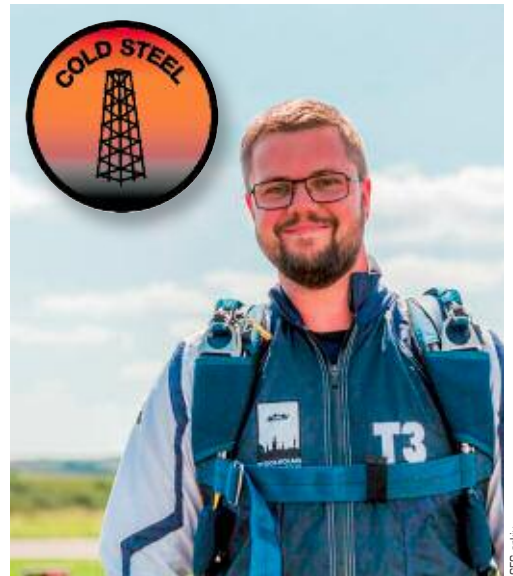
2016 års mottagare av utmärkelsen är Henrik Raimer. Motiveringen lyder så här:

"The Cold Steel Award 2016 går till en person som bara efter några år som tävlande lyckades bli bäst i världen i sin gren. Under VM i Chicago 2016 blev han först med att passera 600 km i timmen i grenen speed skydiving och blev därmed snabbast i världen. Under samma tävling rodde han också hem Sveriges första VM-guld i fallskärmshoppning i modern hoppshistoria och blev därmed både världsmästare och världsrekordinnehavare."

Henrik Raimer, som fick reda på att han var vinnare av 2016 års utmärkelse i början på maj, blev förvånad men väldigt glad över utmärkelsen. "Det är såklart en stor ära att få mottaga Cold Steel Award."

Utmärkelsen har delats ut sedan 2002 och 2017 års vinnare kommer att presenteras i sommar. Följande har tidigare fått utmärkelsen Cold Steel Award:

2002 Företaget Blue Sky	2007 Jens Thögersen	2012 Petter Jönsson
2003 Martin Rosén, Per "Flår" Eriksson och Michael Nordqvist	2008 Robert Pecnik och Stane Krajnc	2013 Johan Karlsson
2004 Romme Rotation	2009 Peter Nilsson	2014 Magnus Falk
2005 Peter "Törna" Törnestam	2010 Chris "Douggs" McDougall	2015 Bodyflight
2006 Martin Bäcklin	2011 Niklas Hemlin	2016 Henrik Raimer

SFS arkiv

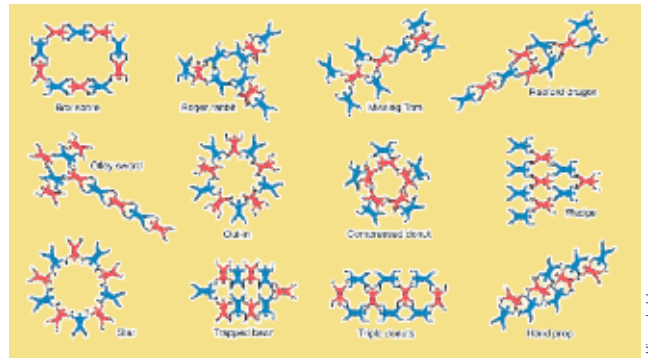
SM i tiomanna speedformation

Stefan Flåk

För tredje året i rad kommer svenskt mästerskap i tiomanna speedformation att anordnas i Vårgårda. Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg står än en gång som värd för den här traditionella tävlingen. Tävlingen kommer att äga rum 1 september, med reservdag 2 september. Sista anmälningssdag är 1 augusti.

På hemsidan, www.sff.se, kan du läsa mer om inbjudan. Finns under fliken tävling / våra tävlingar / SM.

Himmelstyk

Annons

ELEV eller SKYGOD?

Alla nivåer välkomna!

NYHET!
OFF-PEAK
PRISER

- ▶ Öppet året runt
- ▶ Världens högsta vindtunnel
- ▶ Instruktörer för **ALLA** nivåer
- ▶ 1 timme = 60 fallskärmshopp
- ▶ Pris fr 5000 kr/h

Besök bodyflight.se för att boka och ta del av alla våra **Camps, Huckjams och Event** under året.

Kontakta oss!
bodyflight.se • 076-868 77 57 • fly@bodyflight.se

Seniorrekord i Perris

I slutet på april var Janeric Axelsson från Smålands Fallskårsklubb på plats som ensam svensk i Perris Valley, Kalifornien, för att delta i två världsrekord.

"Jag började hoppa sent i livet och tog inte min A-licens förrän jag var 61 år gammal", berättar Janeric. Därmed kvalificerade sig han nästan direkt till att bli med i den internationella gruppen SOS (Skydivers over sixty) och numera även i JOS (Jumpers over seventy).

"Jag gillar storformation och försöker vara med när det arrangeras rekordförsök." I april sattes två rekord varav det ena var en 25-manna för hoppare över 70 år. Med hoppare över sextio ägnades 15 hopp till att försöka slå det tidigare rekordet, 65 hoppare.

"På sista försöket fick vi äntligen till en formation som satt med alla 66, som alltså är nytt världsrekord för SOS. Det kändes faktiskt ganska mäktigt och jätteroligt. Jag hoppade från det sista av de fyra Skyvans som flog i rote och föll på 5000 meter."

Supercachen Dan Brodsky Chenfeld organiserade och styrde upp alla hopp. Craig O'Brien och Terry Weatherford filmade och fotograferade. Förhoppningsvis blir det nya rekordförsök även nästa år i Perris:

"Jag hoppas på det, det är riktigt roligt att hoppa stort." avslutar Janeric.

SFF uppvisningsläger 2018

Som en del i förbundets strategi att öka antalet hoppare och att synas mer anordnas nu återigen ett träningsläger med fokus på uppvisningar. Syftet med lägret är att öka insikten, motivationen och viljan till att hoppa uppvisningar och att träna på att landa på mindre platser. De är bra kunskaper att ha även vid oplanerade utelandningar. Lägret leds av Jens Grahn med hjälp av Sven Pettersson och Mikael Söderberg från SFF:s uppvisningsgrupp.

När: 8/8–11/8, onsdag till lördag vecka 32.

Var: Söderhamns Fallskårsklubb, Mohed.

Hur: Indelning i grupper med hoppare efter kompetens. Ett antal hopp görs enligt en stegringsplan med utvärdering efteråt. Hoppningen sker på markerade områden på hoppfältet samt vid planerade utelandningar på lite roliga ställen runt Mohed. Du kommer att få prova att hoppa med flagga, rök och annat skoj. Utrustningar finns att låna med Spectre 170, 190 och 210 som är bra skärmar för små uppvisningsfält. En del teori om hur man planerar och genomför uppvisningar blir det också samt tips, tricks och erfarenhetsutbyte.

Boende: Ett antal sängplatser finns på klubben. Tält och husvagn går bra att ställa upp.

Mat: Det finns ett kök i klubbstugan och en närbelägen camping med restaurang.

Krav: Lägst B-cert och korrekt utrustning.

Start: 8 augusti klockan 09:00 i Mohed.

Kostnad: Du betalar för dina hopp. Vi betalar fullhöjd, 220 kronor per hopp, oavsett vilken höjd vi hoppar från (enkla så, då kan vi göra lite extrafinaler och streamerkast). Vi tar ut en lägeravgift på 300 kronor per deltagare (den får du tillbaka om du avbokat före 8 juli). Betalning till Jens ICA-bank, 9271-4713602 eller Swish 0727127519.

Anmälan: Anmäl dig senast 8 juli till Jens Grahn på e-post: jens_grahn@hotmail.com. Ingen begränsning på antalet deltagare. Av anmälan skall följande framgå:

- Namn • Mobilnummer • E-post • Certgrad och nummer
- Klubb • Fallskärm, har du fler du vill använda, ange alla.
- Din kompetens och nivå: hur många hopp, när började du hoppa? Gjort uppvisning förut? • Din inriktning, till exempel små ytor, tandem, arenor.

Mer info: E-post: Jens_grahn@hotmail.com, telefon: 072-712 75 19.

Jerry Lindahl landar på en uppvisning vid Lindholmsspiren i centrala Göteborgs hamn.

På gång i klubbarna

Nedan kan du se vad som är på gång i klubbarna under första delen av sommaren. Sommaren är en perfekt tid att besöka andra klubbar runt om i Sverige. Gå in på klubbarnas hemsidor och se i deras kalendrar när det bedrivs hoppning. Läs också mer om kommande event på respektive klubbns hemsida. Många klubbar har även grupper på Facebook. Ett bra tips är att gå med i dessa grupper för att hänga med på vad som är på gång. Händer det något kul i din klubb, som du vill att hoppssverige ska få ta del av? Maila då till: penny.robertson@telia.com.

Fallskärmsklubben Aros (FKA)

www.fkaros.se

- 3–8 juli Aros/ÖFK Mashup.
- 9–13 juli Zoogie boogie.
- 16–20 juli Aros freefly week.
- 23–27 juli What the flock – wingsuitläger.

FK Cirrus Göteborg (FKCG)

www.hoppafallskarm.se

- 20–22 juni Midsommarboogie i Skövde.
- 11–15 juli Angle week light i Näsinge.
- 17–21 juli Angle week i Näsinge.
- 6–10 aug SM i wingsuit.
- 1–2 sep SM tiomanna speedformation.

Fallskärmsklubben Dala (FKD)

www.frittfall.nu

- 16–22 juli Hoppvecka i Orsa.
- 7–12 aug Dala-Järna, tandemverksamhet under "flygfesten".

Fallskärmsklubben Syd (FK Syd)

www.skydivesyd.se

- 9–10 juni Coaches Corner.
- 16–17 juni Coaches Corner.
- 16–22 juli Hoppvecka.
- 30 juli–5 aug Hoppvecka med bland annat speed star scramble.
- 11–12 aug Storformationsträning.
- 18–19 aug Storformationsträning.

Gotlands Fallskärmsklubb (GOF)

www.gof.se

Kontrollera hemsidan för uppdatering.

Halmstads Fallskärmsklubb (HFSK)

www.hfsk.se

- 16–22 juli Hoppvecka.
- 30 juli–5 aug Hoppvecka.

Linköpings Fallskärmsklubb (LFK)

www.linkopingsfallskarmklubb.se

- 7–15 juli LFK i Västervik.
- 21–29 juli Hoppvecka 1.
- 1–5 aug Hoppvecka 2.

Nyköpings Fallskärmsklubb (NYFK)

www.nyfk.se

- 9–15 juli Hoppvecka.
- 30 juli–5 aug Hoppvecka.

Skånes Fallskärmsklubb (SFK)

www.skydiveskane.se

- 7–8 juli SM i precision i Landskrona på SM-veckan.
- 15–29 juli Hoppveckor med bland annat strandlandningar.

Smålands Fallskärmsklubb (FHS)

www.frifall.nu

- 7–15 juli Ölandsvecka.

Stockholms Fallskärmsklubb (SF)

www.skydive.se

- 6–8 juni Gryttjom vinklar light.
- 9–10 juni Kalottkurs.
- 25–29 juni Friflygläger.
- 1–6 juli Gryttjom freefly week.
- 22–27 juli Wingsuit week.
- 31 juli–3 aug SM i frifallgrenar och kalottformation.

Sundsvalls FK (SUFK)

www.frifall.com

- 3–15 juli Bänkås Family week, coaching och inhopp.

Söderhamns FK (SÖFK)

www.skydivemohed.se

- Laddar för nästa år då SÖFK firar 50 år.
- 8–11 aug SFF uppvisningsläger.

Umeå Fallskärmsklubb (UFK)

www.skydiveumea.se

Kontrollera hemsidan för uppdatering.

Örebro Fallskärmsklubb (ÖFK)

www.orebrofallskarmklubb.se

- 3–8 juli Aros/ÖFK Mashup.
- 13–17 aug Ultra! Boogie 2018.

Östersunds FK (ÖFSK)

www.ofsk.net

- 20–23 juni ÖFSK 60-årsjubileum, midsommarhoppning på Optands flygfält.
- 28 juli–5 aug Myggbugit.

SM i precision

Skånes Fallskärmsklubb bjuder in till svenska mästerskapen i individuell precision och lagprecision, i år tillsammans med övriga SM-deltävlingar under Riksidrottsförbundets SM-vecka i Landskrona som hålls från 2 till 8 juli.

Datum för SM i precision är 7–8 juli med 9 juli som reservdag. Preliminär anmälan ska vara arrangören tillhanda senast 15 juni och senast 1 juli ska definitiv anmälan vara hos Skånes Fallskärmsklubb. Läs hela inbjudan på www.sff.se, under tävling / våra tävlingar / SM.

Sjätte Extreme Sport Gathering

Extreme Sport Gathering, även kallat ESG, är ett vintersportevenemang som arrangerats vid Riksgränsen i sex år. I år genomfördes det från 9 till 15 april. Hella Stening står bakom evenemanget och berättar: "I år hade vi utökat med paraglidningkurser och paramotor-tandem vilket var ett uppskattat tillskott."

Runt 65 deltagare var samlade. Mikael Söderberg är både fallskärmschoppare och skärmflygare. Han har varit där alla gångerna och kommer framförallt för att utöva "speed riding". Mikael förklarar: "Det är som att åka skidor med en typ av fallskärm. Jag som även ägnar mig en hel del åt vanlig skidåkning tycker att den kombinationen är fantastisk."

Kursledarkurs och tandemkurs

Våren är en intensiv kursperiod, när alla instruktörsutbildningar genomförs i fallskärmsförbundets regi. En av årets sista kurser på Bosön var kursledarkursen. Nio deltagare var anmälda och de nu godkända kursledarna är redo att utbilda nya elever i sommar. De nya kursledarna är Niklas Edentoft, Viktor Karlsson, Hooman Ahoori, Viktor Zetterström, Henrik Raimer, Kristin Riffo och Petter af Robson.

Tandemkursen hölls liksom i följ på kansliet den sista helgen i april. Dit anlände fem engagerade deltagare som alla nu ser fram emot den praktiska examinationen 21–25 maj. Vårdklubb för examination blir i år Linköpings Fallskärmsklubb. Vi önskar dem lycka till!

Klubbmästerskap i wingsuit i tunneln

Det första klubbmästerskapet på Indoor Wingsuiting Club i Bromma genomfördes 8 april.

Grenen som kallas för "proxtag" fungerar så att en lampa tänds och då ska man i rätt ordning trycka på de nummerade knapparna som är placerade på olika ställen på tunnelväggarna. För varje tryck släcks lampan och tänds på nytt så att man kan trycka på nästa knapp. Under tre minuter ska den tävlande släcka lamporna i rätt ordning så många gånger som möjligt. Man får en poäng för varje rätt tryck.

Martin Hovmöller som både tävlade själv och agerade tävlingsledare säger: "Det är en kul gren som Jarno Cordia är lite av en upphovsman till. Knapparna sitter permanent i tunneln vilket gör att man även kan använda dem under träning."

Fler tävlingar planeras i år. "Målet är att fler ska vilja börja träna mer ordentligt, bli medlemmar och börja tävla" avslutar Martin.

Resultat KM i wingsuit:

1. Peter Georen, 27 poäng
2. Martin Hovmöller, 22 poäng
3. René Bacchus, 20 poäng
4. Ove Oksvold, 17 poäng
5. Anton Westman, 7 poäng
6. Ola Jameson, 4 poäng
7. Mikael Johansson, 1 poäng

Johan Hansson

stämningfullt avsked

Många hoppare samlades i Uppsala domkyrka för att ta ett sista farväl av Johan Hansson i mitten av maj. Kyrkan var fullsatt där familj, släkt, arbetskamrater och många vänner deltog i en fint, värdigt och stämningfullt avsked. Efteråt samlades hoppkamrater på olika håll, både i Uppsala,

Västerås och Stockholm för att tillsammans minnas Johan.

Johan Hansson var aktiv hoppare i 30 år. Han var mycket erfaren och hade framför allt sitt hjärta i storformationshoppning där han deltagit många gånger i svenska och internationella rekord. Senast i höstas deltog

han i två rekord i Arizona, varav ett var den största formationen någonsin i mörker. Johan var även en tongivande medlem i laget Active 8-9-10, sedan många år oslagbara i tiomanna speedformation. Johan Hansson har gjort ett stort och bestående avtryck i vår sport och kommer att saknas av många. ●

Petter Alfsson-Thoor:

Vad är moroten?

Riksinstruktören
Petter Alfsson-Thoor

Jag ville egentligen inte skriva om mörkret. Jag ville inte skriva om att en hoppare dött. En erfaren hoppare. Olyckan är under utredning, där syftet är att så långt det är möjligt försöka ta reda på vad som har hänt.

Spekulationerna är många. Likt viskningsleken förändras fakta mellan personer som berörs av dem. Det viskas vidare och till slut så är det något helt annat som kommit ut på andra sidan. Trots att en mindre mängd fakta presenterats från Svenska Fallskärmsförbundet så väljer en hel del att göra en egen tolkning. Kanske för att finna ro och acceptans för att förstå, eller för att finna ro och acceptans att den egna hoppningen är tillräckligt säkert: "Jag gör inte så, alltså kommer det inte att hända mig".

Senaste månaden har jag pratat med en mängd hoppare. Många är i chock, det är ofattbart. Hur kunde det hända? Kan det hända mig? Hoppare med många år i sporten berättar att de känner sig avkladda. Om det är någon som gör sig illa vid en aktivitet man själv inte utövar är det lätt att påstå att "men jag gör ju inte så". I det här fallet vet vi inte ännu. Det skapar en osäkerhet i den egna bilden av risk.

Mycket talar för att Johan Hansson konfronterades med en problematik som till slut inte gick att lösa, trots de åtgärder som blivit gjorda, vilka vi kunnat observera på utrustningen. Hittills kända fakta: Losskopplingshandtag är draget. Reservhandtag är draget. Reserven är intrasslad i huvudfallskärmen. Räddningsutlösaren visar inga tecken på att ha aktiverats. Det vet vi. Säger du något annat eller kommer med påståenden om hur händelseförloppet var, hittar du på en egen version!

Nu har det hänt och utredningen kommer att ta tid. Först fram till hösten kan all dokumentation vara klar och då kan en rapport presenteras.

Nu går hoppssverige in i högsäsong. En period där vinterns alla förberedelser skall bära frukt. Årets centrala kurser är i

stort sett i hamn. BAS-kursen var välbesökt, Kursledarkursen likaså. Däremot är det markant färre antal deltagare på kurserna till hoppmästare, hoppleddare, AFF-instruktör och tandem. Det kan vara en tillfällig avvikelse, eller så är det effekten av hur vår verksamhet bedrivs idag.

Det verkar allt svårare att rekrytera hoppare till hoppmästar- och hoppleddarutbildningarna. Om det är effekten av en överrekryte-

och bedöma elever är på riktigt för att kunna växa mot mer avancerade utbildarmiljöer.

Meningarna är olika, men siffrorna talar ett tydligt språk. Det är inte lika intressant att bli en instruktör i det ideella ledet. Det senare är kanske just vad svensk hoppning behöver fundera över. Vad är moroten att bli instruktör idag, om inte pengarna räknas?

Den moroten går att finna i nedanstående resonemang:

Erfarenheterna från både nya och gamla instruktörer, är att de allra flesta är överens om att de erfarenheter man får från att på allvar verka som instruktör, är erfarenheter man kan översätta till vardagen och arbetslivet. Erfarenheter som att utbilda eller coacha en person genom att börja där de är och föra dem vidare mot ett bestämt mål. Genom kreativt tänkande, förmåga att bedöma och att ställa krav, både som kursledare och hoppmästare.

Man bygger chefskap, ledarskap, kommunikation och konflikthantering genom att som hoppleddare ta ansvar för sin verksamhet, följa upp eller sätta gränser och förmedla dem.

Som hoppleddare på fältet har du störst ansvar av alla. Du äger verksamheten. Inte någon annan. Ingen hoppleddare, ingen hoppning. Och det ger möjligheter att få vara den bästa versionen av sig själv, att få växa och låta andra växa, om du väljer att göra det.

Det är okej att "bara" vara hoppare. Kom dock ihåg att om alla tänker så, då går priset upp för dem som kan tänka sig vara mer än så.

Kämpa på fallskärmssverige.
Ha en skön sommar.

Med blicken mot skyn,
Petter Alfsson-Thoor
SFF:s riksinstruktör

” ”
Det är okej att "bara" vara hoppare. Kom dock ihåg att om alla tänker så, då går priset upp för dem som kan tänka sig vara mer än så.

ring de senaste åren eller om det handlar om att olika instruktörsbehörigheter värderas olika kan man säkert resonera kring.

Det verkar som om det inte lönar sig att engagera sig. Filma tandem är lukrativt, AFF och tandem likaså även om AFF kräver en hel del både för- och efterarbete. Medans hoppleddare, den som har operativt ledningsansvar för en hoppdag, ses i många ögon som om en bestaffning utfärdats.

Tyvär har hoppmästarrollen blivit alltmer osynlig på sina håll. Det är inte så konsigt. Vad är poängen om man inte är i en klubb där hoppmästaren har en tydlig roll på en fastställd utbildningsplan? En roll som mentor och instruktör, där värdet av att få utbilda

Tänk dig själv att befinna i dig i läget som du övat för hundratals, kanske tusentals gånger: se-ta, se-ta, dra-dra... svanka... och så händer ingenting. Alla fallskärms hoppares värsta mardröm. Vad gör du då?

av Petter Alfsson-Thoor

Tid i sport: Tio år.

Antal hopp: 239 totalt. Cirka 50 av den typ som utfördes. Fem hopp under de senaste tre månaderna.

Hopp med aktuell utrustning: Cirka 100.

Huvudfallskärm: Triathlon 175.

Rigg: Vector 3.

Reserv: PD-160R.

Avskrift från rapport:

Hopp av typen friflygning, sittflygning:

1. Splitt 1 500 meter, vinkar 1 200 meter, drar på 1 100–1 000 meter.
2. Räknar fem sekunder, ingen fallskärm kommer ut. Ger det ytterligare två sekunder, ingen respons.
3. Förbereder reservdragsprocedur, se-ta, se-ta, dra, dra. Drar i båda handtagen, ingen reserv kommer ut.
4. Ser mig om över axeln och ser att det finns bara ytterst lite tyg ute, möjligtvis att huvudskärmen kommit ut till max fem procent. Vet ej höjden (hinner inte kolla) men uppfattar det som att jag ligger väldigt, väldigt lågt.
5. Börjar slå på reserven mekaniskt med armbågar.
6. Dyttern börjar tjuta i örat (möjligtvis på 300 meter).
7. Fortsätter arbeta mekaniskt med reserven. Känner panik.
8. I sista sekund kommer reserven ut. Hänger då på cirka 80–100 meter.
9. Två till tre sekunder senare landar jag på marken.
10. Huvudfallskärmen landade cirka 50 meter från min landningsplats.

Chefsinstruktörens kommentar:

Försåsong, hoppare med många år i sporten, men få hopp. Efter hoppet satte vi oss ner och gick igenom hopparens rutiner för besiktningen av utrustningen innan hopp. Check av pilotlinan ingick inte i rutinen och efter diskussion med en rigger tror vi att orsaken var "pilotchute in tow". Det orsakade troligen att reservpiloten fastnade. När den väl fick luft har dragit den ut reserven plus huvudkalotten.

Riksinstruktörens kommentar:

Ett litet misstag under fallskärmspackningen fick enorma konsekvenser. Konsekvenser som kunde blivit ännu värre.

Att dra reserven och ingenting händer är nog alla fallskärms hoppares värsta mardröm. Tänk dig själv att befinna i dig i läget som du övat för hundratals, kanske tusentals gånger:

Se-Ta, Se-Ta, Dra-Dra... svanka... kontrollera kalott... Men i stället för att lossa bromsarna på reserven, ligger du fortfarande i fritt fall. Vad gör man då?

Man kämpar för sitt liv! Gör det man kan för att få ut tillräckligt mycket fallskärm för att överleva kontakten med jordytan. Om nöden har en lag och en instruktion i det läget? Nej, egentligen inte. Man skulle kunna hävda: boxa på riggen, ändra kroppsposition, slit ut grejerna för hand... vad som fungerar just då beror på läget. Och vad som blir mest rätt visas kanske i resultatet.

Samtidigt så kanske allt görs rätt, men det går ändå inte. En fundamental del i risken med att hoppa fallskärm.

Den här hopparen gav inte upp. Trots sitt konstaterande att höjden var riktigt,

riktigt låg kämpade hopparen med att försöka få ut en fallskärm. Dom ansträngningar som gjordes lyckades. Hopparen fick ut en fallskärm med väldigt liten marginal kvar till marken.

Varför tog det sån tid för reserven att komma ut? Chefsinstruktörens och kontrollantens analys tror jag är rätt nära sanningen.

Analys av reservdraget:

Hopparens huvudskärmspilots kill-line är inte uppspänd i samband med packningen, vilket gör att den inte orkar dra ut huvudfallskärmen. När reservdraget genomförs – det vill säga vid losskoppling och reservdrag – kan reservpiloten ha skjutit in i huvudfallskärmens pilotlina.

Där stannar utvecklingsförloppet. Hopparens ansträngningar att slå och armbåga på utrustningen kan ha varit gynnsamt för att luften skall ändras runt kroppen och systemet skall påverkas av slagen:

Reservpiloten tar luft, fortfarande intrasslad i huvudskärmspiloten. Reservpiloten drar ut både huvudfallskärm och reserven simultant. Huvudfallskärm som är losskopplad lossnar då. Och reservpiloten som har en free-bag lämnar reservfallskärmen som utvecklas.

Lärdomar:

Att utöva fallskärms hopning är en process med en mängd moment. De flesta momenten går mer eller mindre på automatik beroende på din erfarenhet och hopptrim, det vill säga ha kontinuitet i fallskärms hopningen så att förmågan att göra momenten rätt över tid bibehålls. Det betyder att rutiner och kontrollpunkter är avgörande för att det skall bli rätt varje gång.

Förmågan att vara konsekvent i de momenten står ofta i direkt proportion till den erfarenhet, kunskapsnivå och det hopptrim individen har vid det aktuella tillfället. Att packa fallskärm och utföra utrustningskontroll varje gång, konsekvent och rätt kräver repetition och i grunden en kunskapsnivå om hur fallskärms systemet fungerar.

Den här hopparen har skiftat mellan att använda vanlig, okollapsad, pilotfallskärm och en kollapsbar med kill-line. Att variera mellan olika system kräver extra uppmärksamhet, särskilt om man har lite uppehåll mellan varven.

Hopparens huvudfallskärm landade ca 50 meter bort. På bilden se free-bagen intrasslad i huvudfallskärmen.

Privat arkiv

Efter att ha tagit ut de hoppare som bedöms vara kvalificerade nog för uppgiften, är det dags för själva hoppningen. Så här kan det gå till.

Storformationshoppning

VID REKORDFÖ

Text Anna Oscarson

Den tidigare planerade rekordveckan hägrade när den här texten skrevs. Även om den inte blir av i år kommer det nya chanser och andra möjligheter att hoppa stort. Passa på att ta del av tipsen du kan ha nytta av när det gäller storformationshoppning på mage. Sorgligt nog blev detta den sista intervjun med Johan Hansson för Svensk Fallskärmsport. Tillsammans med Sven Mörtberg delade han med sig av några grundläggande tips:

Vid storformationshoppning har organisatorerna ofta planerat vem som ska vara på vilken position, utifrån vad de tror är bästa matchningen. Det ingår då en planering för vilken ordning de ska hoppa ut för att inflygningen ska fungera så smidigt som möjligt.

Hoppet går igenom och tränas på marken, kanske förbereds flera poäng direkt eller så görs försök enbart med en poäng till att börja med. Hopp och uthopp förbereds på marken först utan utrustning och sedan med

overaller och riggar för att efterlikna hoppet så mycket som möjligt.

Tajming krävs

Floaters hoppar av först och dykare mot slutet. Basen brukar oftast placeras i dörren. Om flera flygplan används för roteflygning, behöver piloterna vara samspelade och flyga i perfekt avstånd och vinkel till varandra. Exiten måste tajmas rätt och det är floaters i ledarplanet – där basen finns – som brukar gå allra först. När de är i luften är det en tydlig signal för resten av gänget att hoppa av så snabbt de kan. Ibland används en förhoppare, en så kallad "superfloater" som signal om exit till följekärnan.

Vid inflygningen till formationen är det viktigt att alla hoppare flyger en så rak och förutsägbar väg till sin plats i formationen som möjligt. Det gäller att ha koll runt omkring sig så att personer som ska docka före får göra det innan man själv flyger in.

Inflygningsmodellen kallas för "stadium approach" och det innebär att när man flyger in till sin plats ska man tänka att man närmar sig snett uppifrån som nedför läktarna på en stor idrottsarena. Själva formationen byggs sedan nere på idrottsplanen. En anledning till detta är att det är bra att ha lite höjd när man flyger in för att ha överblick över vad som händer. Man vill inte komma in för flackt eftersom man då riskerar att bli låg om fallhastigheten minskar.

Mjuka grepp

När det sedan är dags för att ta grepp, så ska det göras mjukt. All rörelse i förhållande till formationen ska vara bromsad och stannad vid dockningen. Fortsätt flyga din kropp aktivt och håll blicken på din korsreferens på motsatt sida av formationen. Kanske händer det saker runt dig, någon har inte tagit sitt grepp och någon kanske är låg. Håll inte koll på det, utan koncentrera dig istället på att

RSÖK

Foto Hans Berggren

flyga din position på ett sätt så att formationen flyger så bra som möjligt.

Går du själv låg så flyg absolut inte under formationen utan flyg ut till sidan och hissa. Lyckas du inte, håll koll på formationen hela tiden och stanna kvar till brytet. Följ sedan med i separationen som planerat, kanske behöver du dra något lägre än ordinarie draghöjd om du inte kan ta dig till din ordinarie position.

Bryt i grupper

Innan ni gick upp i planet har en brythöjd bestämts. När det är dags att bryta gör organisatören tecken genom att till exempel sparka med benen. Vid större formationer sker

brytet i etapper och hopparna är indelade i trackinggrupper. Trackinggrupperna håller ihop under de första sekunderna av tracken och sprider sedan ut sig som en solfjäder under ökad separation ned till draghöjd.

Därefter dras fallskärmen och det är viktigt att fortsätta flyga bort från centrum av formationen för att inte kollidera med någon annan. Efter drag så ska skärmen styras så att du fortsätter i samma riktning som separationen. Du kan vänta med att lossa bromsarna, eftersom det är en fördel att alla åker lite långsammare tills separationen under fallskärmen har ökat.

Under skärmflygningen är det viktigt att flyga förutsägbart eftersom många fallskärmar finns i luften. Undvik att fippla med bootisar och annat som tar din uppmärksamhet, utan koncentrera dig på fortsatt se-

paration under fallskärm. Om du hänger lägre än de flesta kan du gasa på lite, om du hänger högre kan du bromsa lite, allt för att öka separationen och säkerheten.

Efter landning

När du landat, vänd dig om så att du ser om det kommer fler hoppare som behöver landa där just du står. Väl nere på marken brukar det finnas en plan för om alla ska packa sina fallskärmar först och därefter ha debrief, eller tvärtom, så att det inte blir onödigt väntan.

Vid debriefen får man feedback på hur saker kan göras på olika sätt. Det är sällan intressant för gruppen att höra enskilda bortförklaringar, eftersom återkopplingen är tänkt att vara en lärandesituation, där olika händelser används som exempel på vad som behöver uppmärksammas för hela gruppen. ■

Rekordhoppning, 400-manna år 2006. Fotografen Hans Berggren följer den vita sektorn, med de Skandinaviska hopparna, in mot formationen. Bilderna visar tydligt inflygningsmodellen "stadium approach" – hopparna närmar sig formationen snett upptrån, som nedför läktarna på en stor idrottsarena.

Vår fallskärmsutrustning är både tålig och känslig på samma gång. Rigg och fallskärm klarar av påfrestningar som till exempel ett utvecklingsförlopp i hög hastighet, men är samtidigt känslig för starkt solljus, kemikalier, mekanisk nötning och vatten.

I SFF:s materielhandbok finns ett kapitel som handlar om rengöring. I den här artikeln sammanfattar vi de bästa råden som finns att läsa i det utbildningsmaterielet som nya fallskärmspackare tar del av under sin utbildning.

TIPS & TRIX

Okulärbesiktning innan packning

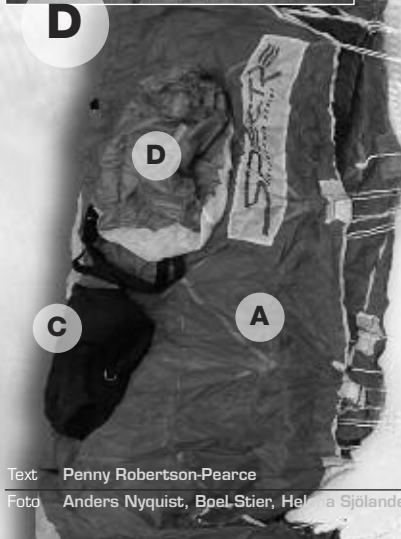
- A. Kontrollera att huvudfallskärmens alla **sömmar** är intakta och att det inte gått hål på fallskärmstyget eller att tyget är extra slitet någonstans.
- B. Kontrollera **bärlinor** och **styrlinor** så att inget slitage uppkommit eller att styrlinorna är tvinnade.
- C. Kontrollera att **bagen** är hel, att det inte bildats några vassa kanter på öljetterna och att **gummiband**en byts ut vid behov.
- D. Kontrollera att **pilotfallskärmen** är hel i sina sömmar och att pilotlinan är av lagom längd. Kom ihåg att spänna upp din pilotlina (sträcka kill-line) vid varje packning!

Anders O

Helena Sjölander

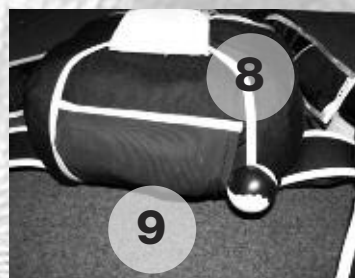

Text Penny Robertson-Pearce

Foto Anders Nyquist, Boel Stier, Helena Sjölander

Boel Stier

Helena Sjölander

Utrustningen är som vi alla vet känslig för starkt solljus och av den anledningen ska man inte låta utrustning ligga ute och riskera att exponeras för solen. Bäst är att förvara utrustningen inomhus, eller under en filt ute på packmattan. Solens UV-strålning bryter ner nylon och därför är den direkt skadligt för både rigg och fallskärm.

Tvätta bara om nödvändigt

I princip bör man inte tvätta sin utrustning i onödan. Det är en ganska besvärlig procedur där allting måste avlägsnas ur riggen, både huvudkalott, reservfallskärm och räddningsutlösare. Efter tvätten måste utrustningen få chans att torka på luftig och skuggig plats, inte i

solen. Torktiden är minst tre dygn. Så när man frågar experterna som arbetar med fallskärmsutrustning blir svaret nej. Tvätta inte utrustningen i onödan! Om du ändå vill göra det så är det bäst att kontrollera vad tillverkarna har för anvisningar. Oftast räcker det bra med att låta eventuell lera torka, för att sedan borstas bort med en mjuk borste och eventuellt dammsugas av efteråt.

Om utrustningen ändå kommer i kontakt med vatten, så att man misstänker att fukt kommit in i reserv- eller huvudfallskärmscontainern, så måste samma procedur som ovan göras.

Blöt fallskärm

Huvudkalotten bör inte heller tvättas i onödan. Men den kan ju ofrivilligt ha

Om din utrustning

Boel Stier

Helena Spländer

Boel Stier

TIPS & TRIX

Kontrollera riggen innan hopp

Gör en besiktning av den packade riggen där du kontrollerar följande:

1. Kontrollera att **treringarna** är rätt trädna och att loopen är fäst runt vajern som ska vara instoppad i avsedd ficka.
2. Kontrollera att **stevenslinan** (RSL) är ikopplad och att slacket är instoppat i sin ficka.
3. Kontrollera att **bröstrem** och keepern (resårbandet som håller bröst och benremmar på plats) är i gott skick.
4. Kontrollera att **benremmarna** och deras keepers är i gott skick. Kontrollera att **kniven** finns på plats.
5. Kontrollera att din **räddningsutlösare** är påslagen inför dagens första hopp.
6. Kontrollera **under reservfliken** att plomberingen är intakt vid sprinten och att Collins lanyard (om sådan finns) är träd runt kuttvajern.
7. Kontrollera att **sprinten** för huvudfallskärmen container är tillräckligt istoppad och att **loopen** inte är för lång.
8. Kontrollera att **pilotlinan** går ner till piloten och inte är träd runt bagen.
9. Kontrollera att **pilotfickan** är spänstig och inte för slapp.

blivit blöt om den hamnat i en vattenpond, i en strandkant eller att man hängt i skärm under en regnskur. Häng då kalotten på tork på en sval och skuggig plats. Har den hamnat i saltvatten eller förorenat vatten måste den sköljas av ordentligt eftersom saltet bryter ner nylonet.

En aningen fuktig kalott bör inte packas, men om man ska hoppa direkt, samma dag, så kan man hoppa och då vet man att fallskärmen kommer att torka under nästa hopp. Är du osäker på om skärmen är för blöt för att ha tillräcklig bärlighet för ett hopp, fråga en rigger på klubben eller annan erfaren hoppare.

Var rädd om din utrustning

Den dagen man skaffar sig en egen utrustning, oavsett om den är begagnad eller ny, så är vanligtvis avsikten att man

ska ha utrustningen under en längre tid. Många gånger säljs utrustning vidare och kan ha flera ägare under sin livstid som är 20 år för riggen och för reservfallskärmen. Huvudfallskärmen har inget utgångsdatum så länge den är i gott skick.

Det bästa rådet för att utrustningen inte ska utsättas för onormalt slitage är att vara rädd om den och hantera den på ett sådant sätt att skador och onödig förslitning undviks. Utrustningen är dyr men framförallt är det för din egen säkerhet som du ska hantera den aktamt och alltid kontrollera att den är i ordning.

Okulärbesiktningen och kontroll av riggen ska göras i samband med varje packning och inför varje hopp. Före hoppet är även kompiskoll att rekommendera. Kom ihåg – man kan inte vara för noggrann!

Helena Spländer

De flesta hopp som genomförs faller snabbt i glömska. De finns kvar som ett nummer i loggboken, bäddas in i kroppen och bygger erfarenhet i tysthet. Men så finns det speciella hopp. De som ger bestående intryck och skapar färgstarka bilder av atmosfären på näthinnan, känslan av luften mot kroppen. Minnen att plocka fram och le åt närhelst man vill bli på bra humör. Vi har alla vissa sådana pärlor, och nu har jag ett till. Ett HALO.

Maria Johansson på 10 000 meter, dryga två minuters frifall.

Text och selfie Maria Johansson

HALO står för high altitude, low opening. Egentligen är även vanliga frifallshopp en form av HALO, men vi pratar ofta om HALO som hopp från stratosfäriska höjder, runt 10 000 meter. Den korrekta termen för denna typ av är O² HALO - vilket innebär att hoppa från hög höjd med syrgas, än så länge ett ganska sällsynt hopp i världen.

Johan Hellström från Umeå var den första svensken som hoppade O² HALO hos Halojumper i USA. O² HALO förekommer annars regelbundet i Sverige inom de militära specialförbanden. Jag träffade Johan Hellström på en hoppmästarutbildning 2015 och redan då började vi prata om stratosfären. Sedan dess har det legat i bakhuvudet på mig som en tanke och en dröm.

När Johan organiserade en resa över påsken 2018 så fick jag privilegiet att följa med. Vi blev sju hoppare, represe-

rade av klubbar från Stockholm, Umeå, Småland och Göteborg.

Resan gick till Memphis, Tennessee. Hoppfältet heter West Tennessee Skydive och ligger en dryg timme från Memphis. Fältet ägs av Mike Mullins med bakgrund i US Special Forces. Mike är en veteran med gedigen erfarenhet som flyger många olika typer av flygfarkoster. Det plan som används mest är en tvåmotorig Beechcraft King Air som går upp till 4 500 m på sju minuter.

Till höghöjd får man räkna med ungefär 20 minuter.

Hög höjd påverkar flygegenskaperna
Säkerheten kräver extra förberedelser i ett HALO. Vi började med att hoppa in oss på fältet. Sedan följde några timmars genomgång med Kevin Hoolbrook, som även han kommer från US Special Forces och är en av världens mest erfarna perso-

ner på O² HALO och andra typer av höghöjdsrekord.

Med tydlighet och militärisk disciplin blev vi förberedda på vad denna typ av hopp innebär. En stor del handlar förstås om syreförsörjning och kringutrustning. Under stigning till höjd var vi kopplade till planets syrgassystem och innan exit kopplades det över till syrgasbehållaren som vi hade fastspända på magen. Sedan krävdes en lugn och kontrollerad andning för att tillgodogöra sig syret på bästa sätt, ungefär som i dykning.

En stor skillnad mot vanliga hopp är sedan flygegenskaperna i den tunna luften och Kevin uppmanade oss att vara uppmärksamma på detta. Det tar exempelvis längre tid att stanna om man vill docka i en formation. Överlag är det annars samma principer som vanligt som gäller, med förbehållet att vara extra uppmärksam, göra kontrollerade rörelser och

HALO.

UDSHOPPNING

gärna ha en överdriven elevsvank vid ut-hoppet. Det är okej att friflyga, sade Kevin men han avrådde skarpt från carving. Det är lätt att börja spinna och att svimma som följd.

Kyleffekten kan vara besvärlig

En ytterligare skillnad är fysiska känningar. Vi fick tipset att inte tryckutjämna för mycket på vägen upp, och att sedan utjämna lugnt och försiktigt på vägen ner för att inte få ont i öronen.

I övrigt kan även kyleffekten vara besvärlig. Emil Söderholm, Umeåhoppare som gjort HALO tidigare, berättade om händer som varit frusna i flera timmar efteråt: ”Jag visste inte vad kyla var innan mitt första HALO-hopp”

Vi skrattade lite nervöst åt hans kommentar. Vår första impuls var sedan att packa på oss lager på lager med tjocka fleecetröjor, men Kevin sade bestämt nej.

Inga Michelin-gubbar var tillåtna i planet, vi fick inte bli för dåsiga och osmidiga. Det viktigaste var att förbli alerta vilket innebar några tunna lager och dubbla handskar som mest.

De goda nyheterna var att adrenalinet som pumpar genom kroppen motverkar känslan av kyla. Vi skulle med andra ord inte känna av den starkaste kyleffekten förrän efter hoppet. Med det konstaterat provade vi ut all utrustning och sedan började en lång väntan.

Alla fallskärmshoppare känner till känslan att gå och vänta på att vädret ska tillåta hoppning. Tänk dig sedan in i situationen att vi hade åkt över Atlanten till en annan kontinent för just detta hoppet och att vi bara hade några få dagar på oss på fältet. Tänk dig att vädret skiftade lite oförutsägbart och att det även är striktare regler avseende hoppning med moln på himlen i USA. Dess-

utom måste det vara bra sikt och vindar hela vägen upp till 10 000 meter.

Det är ingen överdrift att säga att vi var rastlösa. Vi gick och drog på fältet, knappade på våra mobiltelefoner och diskuterade minsta förändring i väderläge. Några dagar gick och den efterlängtrade luckan kom till slut. Med den kom även nervositeten och en kraftfull känsla av förväntan.

Äntligen dags

Det tog någon timme att få på sig all utrustning, bli checkade av Kevin, fylla på tuberna och koppla in sig på syrgassystemet i flygplanet. Under stigning kontrollerade Kevin regelbundet att vi var okej, genom att övervaka syreförbrukningen och hur vi andades. Han tecknade återkommande till oss, och vi skulle upprepa hans mönster för att visa att vi var fullt medvetna.

Forts på sidan 20 ►

Chefsinstruktören

- din lokala
riksinstruktör

De ideella krafterna, del 6

*Stefan Burström, chefsinstruktör i Stockholms
Fallskärmsklubb, doppar tårna inför strandlandning.*

”Chefsinstruktörerna är enda möjligheten för Svenska Fallskärmsförbundet att kunna bedriva någon form av kvalitetssäkrad verksamhet. Det handlar om att försäkra oss om att fallskärms hoppningen i Sverige bedrivs tillräckligt säkert. En engagerad chefsinstruktör är guld värd, både för klubben och för mig som riksinstruktör”, säger Petter Alfsson-Thoor.

Text Penny Robertson-Pearce

Foto Johannes Bergfors

Att vara chefsinstruktör kräver ett stort intresse för vår sport och för människor som man ska försöka vägleda åt rätt håll.

”Chefsinstruktören är i nedstigande led – från transportstyrelsen – förbundets förlängda arm och operativt ansvarig för fallskärmsverksamheten i klubben”, fortsätter Petter.

Intresse för människor

Mats Edström är chefsinstruktör i Fallskärmsklubben Syd: ”Jag har ett stort intresse för andra människor och vill finnas till för klubbens medlemmar i den mån jag räcker till. Att ha en utbildande funktion är det som jag tycker är det mest positiva med CI-rollen”.

När Mats tog på sig rollen som CI för nio år sedan, så trodde han inte att det skulle bli så många år.

”Men tiden går och jag kan tänka mig att fortsätta ett litet tag till om vi inte hittar en ersättare. Många blir avskräckta

för uppdraget eftersom det kräver både ansvar och ganska mycket tid.”

Som chefsinstruktör ska man både motivera och vägleda hoppare som kommit en bit på väg att utbilda sig till instruktörer. Fredrik ”Baloo” Johansson som är CI i Fallskärmsklubben Aros säger:

”Mycket tid går åt till att få medlemmar att utbilda sig till att bli instruktörer, till exempel hoppleddare. Det är ibland ganska tröttsamt att jaga medlemmar med blåslampa, men hoppleddare och instruktörer måste ju klubben ha för att kunna bedriva sin verksamhet.”

Baloo som är inne på sitt andra år som CI vill i år framför allt strukturera utbildnings- och kursverksamheten:

”Vi har just nu ett stort behov av instruktörer och behöver se till att alla som

ska gå kurs nästa år får den praktik och förberedelse som behövs. Fler kalottkurser för medlemmarna hoppas jag också att vi ska kunna genomföra i år.”

Ideellt arbete

I många klubbar växer problemet med att få medlemmar att engagera sig ideellt. Som chefsinstruktör behöver man kunna förlita sig på att man har engagerade medlemmar omkring sig. Annars blir uppdraget tungt. En enad och duktig instruktörskår i klubben underlättar mycket för chefsinstruktören.

Mats Edström berättar: ”Målet är att hålla fler än de tre instruktörsmöten per år som SBF (det svenska regelverket för fallskärms hoppning, red. not.) har som krav, utöver safety day och andra medlemmöten. Med den mer öppna inställningen i och med no blame-kulturen så krävs det också att man som instruktör och CI finns till hands för samtal och frågor, vilket jag ser som en av de mest positiva uppgifterna i min CI-roll.”

Utsatt roll

Ibland behöver chefsinstruktören i klubben ha tillrättavisanande, medlande, coachande eller gränssättande samtal med hoppare. I vissa fall behöver hen någon att bolla med och då finns alltid riksinstruktören Petter tillhands: ”Chefsinstruktörens roll är ganska utsatt efter-

Mats Edström

Fredrik Johansson

som man både är vän och hoppkompis, men samtidigt ska vara den som ibland måste sätta ner foten”, säger Petter. När det uppstår en konflikt mellan hoppare eller när chefsinstruktören måste vidta mer bestämda åtgärder, som till exempel avstängning av en hoppare, så känns det ibland ensamt på toppen.

”Där vill jag vara ett stöd för alla chefsinstruktörer. Att de känner att de har någon att vända sig till och diskutera med”, säger Petter.

Ansvar och ledarskap

Håkan Schwartz blev chefsinstruktör i Östersunds Fallskärmsklubb för några år sedan mest för att han själv ville ta ut en ny kurs för framtiden. Målet var att gå från den konventionella utbildningsplanen till en modernare utbildning, SFU.

”I år har vi gått över helt till SFU, helt enligt mitt mål och det känns bra. Efter många år med konventionell utbildning började man tröttna på att se ostabila exitar med drag i ryggläge.”

Att vara chefsinstruktör i en mindre klubb har både fördelar och nackdelar.

”Fördelen är såklart att det är lätt att samla alla medlemmar och instruktörer och på det viset kunna ta ut riktning mot gemensamma mål. Nackdelen blir förstås att man måste bry sig i allting som händer och det finns inte så många att delegera till.”

Håkan uppskattar att ha ett ansvar för verksamheten och att kunna visa att inom SBF:s ramar finns det faktiskt massor av kul hoppning vi kan ägna oss åt.

Ledarskap inom säkerhet

Rickard Bergh som är chefsinstruktör i Linköpings Fallskärmsklubb klättrade ganska snabbt upp på ”karriärstegen” när han blev CI för några år sedan. Efter en hel del övertalning från dåvarande chefsinstruktören tackade han till slut ja.

”Anledningen till att jag slutligen tackade ja, var mest att jag tyckte det skulle bli spännande att ge sig in i ledarskapet inom säkerhetsarbetet.”

Uppdraget är tidskrävande och Rickard lägger ner i snitt en arbetsdag per vecka för sina CI-uppgifter.

”Under säsongen avsätter jag mycket tid för samtal. I första hand vägledande med förhoppning om att den enskilde hopparen själv ska komma till insikt och

komma fram till samma slutsats som jag själv. Det är otroligt tillfredsställande de gånger man verkligen når fram.”

När andra hoppare ställer in riggen i förrådet fortsätter chefsinstruktörerna sitt arbete inför kommande säsong.

”Förbundskonferensen i november är lite av ett startskott för kommande säsong, efter det blir det instruktörskonferens i klubben och förberedelser för alla som ska gå förbundskurser kommande år. Safety day avslutar vintersäsongens arbete och inleder vårens säsong.”

Rickard anser att den största utmaningen i klubben fortfarande är att fortsätta arbetet med no blame-kulturen: ”Vi har kommit tillräckligt långt med det arbetet i klubben för att inse att vi har väldigt lång väg kvar.”

”Som chefsinstruktör är man alltid mitt i verksamheten och alla vet vem man är. Inte sällan blir jag kallad ”CI” istället för Rickard av mina hoppkompisar. Man är liksom alltid i tjänst och det kan kännas ganska tungt ibland”, avslutar Rickard.

Hela instruktörskåren viktig

Robert Alasuutari som har varit chefsinstruktör i Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg i sex år tycker att det varit ett roligt uppdrag och hade gärna fortsatt.

”Tiden räcker inte riktigt till tyvärr. Jag är även fallskärmskontrollant och det tar en hel del tid” säger Robban som snart lämnar över stafett-pinnen.

Robban försöker använda hela instruktörskårens kompetens i FKCG:

”De är alla lite som min högra hand vilket gör att vi kan hjälpas åt med allt som har med utbildning att göra och ha samtal med medlemmar som har frågor.”

Klubben satsar en hel del på internutbildning. Som förbundskursledare på bland annat hoppmästarkursen i många år har Robban utvecklat HM steg 1, något som gjort att blivande hoppmästare från FKCG oftast varit väl förberedda.

”Det är roligt när allt flyter på i klubben och allt går som det ska. Extra kul är det att stämningen i klubben bara blir bättre och bättre. Man märker på eleverna som går kurs att de trivs och snabbt kommer in i gemenskapen.”

En av årets viktigaste dagar ute i klubbarna är safety day. ”Jag tycker det är roligt att dela med mig av det jag kan. Safety Day är ett av många bra tillfällen att göra det. Att leda och förmedla kunskap är bland annat det som är chefsinstruktörens roll”, avslutar Robban. ■

Håkan Schwartz

Robert Alasuutari

Rickard Bergh

Vem är CI i din klubb?

Arvika Fallskärmsklubb (AFSK)	Kristofer Wiklund
Fallskärmsklubben Aros (FKA)	Fredrik "Baloo" Johansson
Fallskärmsklubben Cirrus Göteborg (FKCG)	Robert Alasuutari
Fallskärmsklubben Gefle CREW Club (FGCC)	Dan Ondrejka
Fallskärmsklubben Dala (FKD)	Christer Dahl
Fallskärmsklubben Syd (FK Syd)	Mats Edström
Gotlands Fallskärmsklubb (GOF)	Dag Svensson
Halmstads Fallskärmsklubb (HFSK)	Mats Svensson
Linköpings Fallskärmsklubb (LFK)	Rickard Bergh
Nyköpings Fallskärmsklubb (NYFK)	Oscar Cottrill
Skånes Fallskärmsklubb (SKF)	Toby Hellmark
Smålands Fallskärmsklubb (FHS)	Pethrus Folkesson
Stockholms Fallskärmsklubb (SF)	Stefan Burström
Sundsvalls Fallskärmsklubb (SUFK)	Thomas Nyberg
Söderhamns Fallskärmsklubb (SÖFK)	Stefan Nilsson
Umeå Fallskärmsklubb (UFK)	Peder Nyman
Västergötlands Fallskärmsklubb (VFK)	Svante Lundgren
Örebro Fallskärmsklubb (ÖFK)	Joel Christiansson
Östersunds Fallskärmsklubb (ÖFSK)	Håkan Schwartz

Syrgasen i sig gav en lite dåsig och behaglig känsla vilket gjorde att jag funderade ett tag på om känslan innebar att jag var full eller tom på syre. Något som inte var så lätt att avgöra när man inte har rutin. Jag tyckte bland annat det var märkligt att min högerfot var bortdomnad men att vänsterfoten kändes precis som vanligt. Sedan insåg jag det bara handlade om kyla – foten var precis i draget från dörren.

Helt klart bättre med en kylkrampande fot än ett förlorat medvetande, konstaterade jag krasst.

Innan Kevin drog upp dörren skrev han en siffra på den frostbitna plasten ut mot himlen. Minus 39 grader Fahrenheit (-40 °C). Vi drog en lättad suck. Det var relativt varmt i himlen.

Christina Rickardsson, Umeå, dök först ut ur planet och blev den första svenska kvinna som hoppade ut från hög höjd. Jag höll handen på hennes rigg och följde strax därefter.

Vi hade hela atmosfären nedanför oss och jorden var så liten och så långt borta. Cirrusmolnen låg som små popcorn många tusen meter ned och vi gled på luft som kändes spröd och utspädd.

Trots att jag älskar friflygning fanns inget behov av annat än att falla med magen mot jorden och titta på världens vidder i stilla 360-graderssvängar.

Kroppens inbyggda klocka

Falltiden på dryga två minuter påverkar huvudet på ett märkligt sätt. Efter över 700 hopp har jag en rätt tydlig inbyggd klocka för när det är dags att dra skärmen. Här fick jag kontrollera höjden om och om igen, flera gånger på vägen ner. Jag föll motsvarande en normal frifallstid till, och sedan ytterligare lite till. När jag passerade 4 000 meter kändes det lite som att vara i sina hemtrakter igen.

Jag drog skärmen och det kändes plötsligt tyngre att andas igen. Syrgasset fungerar så, hade vi informerats, lättare att andas på högre höjd och tyngre närmare marknivå. Jag kopplade loss syrgasmasken och andades in syrerik och ljummen luft, alldeles för tagen för att ens tjuta av glädje. Vi landade odramatiskt på fältet, alla sju efter varandra. Vi bara log fänigt och kramades. Och jag kände mig så där lycklig som man kan känna sig när man varit med om ett alldeles speciellt äventyr. ■

Att bli hoppmästare

Viktor Karlsson

Alla godkända hoppmästare uppställda för fotografering i trappan enligt tradition.

Vad är det som lockar oss hoppare att påbörja instruktörsbanan inom hoppningen? Älskar vi utbildning, det vill säga att själva utbilda oss för att sedan dela med oss av våra kunskaper till andra? Väljer vi att bli instruktörer för att klubbarnas behov styr våra val? Eller var det dags att prova något nytt i hoppkarriären?

Jag tror det finns många skäl att välja steget in i instruktörskåren, om det så bara är för att få tillbringa tid på Bosön.

Text Penny Robertson-Pearce

Foto Sara Hall, Viktor Karlsson, Håkan Schwartz

Bosön är en fantastisk plats för den som älskar idrott och utbildning. Som varande rikscenter för idrott och utbildning i Sverige så tar Bosön emot hundratusentals besökare varje år på natursköna Lidingö i Stockholm. Hela Bosön genomsyras av den idrottsliga atmosfären.

Det är faktiskt ganska coolt att dela utbildningslokaler, idrottshallar och matsal med allt från knattespelare i fotboll med deras otroligt engagerade idrottsledare, till landslag i alla tänkbare grenar.

På den lilla fritid man har när man går någon av fallskärmsförbundets kurser,

väljer många att spendera den i de olika träningslokaler som finns. Man står sig slätt när man lyfter vikter i salen jämte landslaget i tyngdlyftning och när man utmattat avslutar ett löparpass efter ett par tusen meter springer triatleterna i timal. Det osar energi och doftar av svett på hela Bosön.

Alla som varit där vet också att här serveras det god mat. Mycket mat, och ofta. Vill man äta upp sig så är det helt klart hit man ska åka och kan man kombinera det med en bra förbundskurs, så är det skäl nog att anmäla sig.

Bör kunna det man lär ut

Som nybliven hoppare tar många chansen att delta på baskursen som för de allra flesta hoppare blir en första kontakt med Bosön. Sedan går man liksom bara och väntar på att det ska gå minst två år i sporten så man kan anmäla sig att gå kurs där igen.

För mig tog det två år innan det blev baskurs. Ytterligare två år innan jag kunde titulera mig som hoppledare och nu tre år efter det var det dags för hoppmästarkursen.

Mitt skäl är solklart. Ända sedan barnsben har jag alltid varit "läraren", den som tog den rollen när det lektes skola. Tidigt drömde jag om att bli ridlärare, något som också förverkligades i vuxen ålder. Efter väldigt många år som både ridlärare och tränare inom ridsport så tycker jag fortfarande att det är fantastiskt roligt att lära ut.

Dock bör man ju själv kunna något om det man ska förmedla och instruera till andra. Således har det tagit hela sju år av fallskärms hoppning innan jag själv ansåg att det kunde vara dags. Med det sagt

är jag på inget vis vare sig fullärd eller särskilt duktig heller för den delen. Men utbildning förstår jag mig på.

Största stresstestet

Insikt om sina egna kunskaper, eller rent av brist på dem, tror jag är en ganska viktig ingrediens om man vill bli en bra instruktör. Det behöver inte vara en nackdel att vara en så kallad "slow learner". Tvärtom faktiskt, har det visat sig, att många av de bästa instruktörerna inom fallskärmsporten, har själva gått en lång och ibland ganska krokig väg. Viljan att ständigt lära sig mer och att vara öppen för ny kunskap är nog det som driver de flesta som väljer att utbildas sig.

När valet var gjort och min chefsinstruktör anmält mig till hoppmästarkursen var det dags att börja fundera på hur jag bäst skulle förbereda mig. Mycket handlar ju faktiskt bara om övning och att vara lite påläst så under vintern har jag, och säkert många med mig, försökt att sätta mig in lite mer i materielen och hur saker och ting hänger ihop med vår utrustning. Hur den ska vara tillpassad, hur den fungerar och vad som kan sluta i tragedi om vi inte är uppmärksamma nog.

Alla som gått HM-kursen, eller hört sina kompisar berätta om den, vet att det handlat mycket om visitationsmomentet. Det är i vissa personers ögon stresstestet nummer ett.

Årets version av examination i visitation hade ett helt nytt upplägg. Till det bättre om jag får tycka, som tidigare fått höra om visitationer med så många felaktigheter i utrustningen att det nästan blir löjligt. Vad är det egentligen vi ska kunna? Jo, att se att det är rätt. Genom att veta hur det ska se ut, kommer vi även enkelt att hitta det som är fel. Det är ju inte en pysselbok med "finn fem fel" det handlar om.

Det momentet har alla tränat på klubbarna med sin CI eller av denne utsedd kursledare. Så också jag som även hade möjlighet att öva på kansliet, med hjälp av de nya "medarbetarna".

Dockor som elever

Fem skyldockor anlände till kansliet två veckor före kursstart. Man kan ju säga att vår riksinstruktör Petter Alfsson-Thoor har varierade arbetsuppgifter när han fick lägga en arbetsdag på att montera ihop dockorna och fixa ställningar så att de skulle stå stadigt, även med en 15 kilo tung rigg på ryggen.

Kursdeltagarna fick bekanta sig med skyldockorna första kvällen under visitationsrutinen. Personligen fick jag för första gången se hur en rigg ser ut som används i konventionella utbildningen, med automatlina, vilket var ganska in-

ressant. Examineringen i visitation – som påbörjades redan fredag morgon och inte var avslutad förrän lördag förmiddag – gick till så att en i taget fick visitera fem dockor i följd, med smärre fel, dödliga fel och helt utan fel. Det kändes mer realistiskt på något sätt.

Man kunde ju ha lite synpunkter på elevernas tomma blickar och stela, för att inte säga oböjliga lekamer, men jag tror nog de flesta drog på smilbanden åt dockorna och deras träffande namn. När jag ställt Inga Svanka, Karl-Urban Kastvind och Lars-Åke Lågflär på marken så var det bara Liselotte Lifrädd och Snoddas Sparklund som fick komma med på liften, efter en godkänd examination. Såklart lekte vi inte bara med dockor, det blev en hel del korvstoppning också, framförallt under kursens första dag.

Innehållsrika dagar

Man förstår ju att riksinstruktör Petter tänkt till när schemat för HM-kursen fastställdes. Första dagen, när man har som mest energi, läggs många av de lärorika och viktiga teoripassen. Att lägga visitationsexamen redan från fredag morgon var nog också lite av ett genidrag. När man var klar med sin visitation så kunde man släppa den biten och koncentrera sig till hundra procent på resten.

De praktiska passen i idrottshallarna hölls på eftermiddagarna efter lunch. De höll på fram till middag, eller som första kvällen ända fram till sen kväll.

Nytt för i år var också färre kursdeltagare per kursledare. Petter menar att eftersom vi har ett utbildningssystem som bygger på att man ska ta god tid på sig

med sina elever under deras utbildning så är det ju rimligt att man tänker likadant under förbunds-kursen. Att vara bara tre i gruppen var en lyx. Vi hade massor med tid att öva på att vara instruktörer, agera som elever eller bara vara observatör för att kunna delta i att ge feedback.

Jag tycker personligen att de praktiska övningarna var det som gav mest. För övning ger ju som bekant färdighet och allteftersom dagarna gick blev jag och alla andra mer och mer bekväma i instruktörsrollen.

Flygplan och VIÖP

Min största utmaning inför HM-helgen var faktiskt att lära mig att vika det flygplan jag hade blivit tilldelad inför kursen. Jo, du hörde rätt. Alla kursdeltagare får varsitt flygplan, med olika namn och flygfärdigheter, som vi ska lära oss att vika utantill. Tanken med det hela är att den första instruktörsövningen på kursen går ut på att man sedan ska lära sina två andra gruppkompisar att vika flygplanet likadant.

Inte så tokig idé egentligen, och nog väckte det en del nyfikenhet från andra besökare på Bosön när fallskärmsförbundet vek och kastade flygplan för glatta li-

Håkan Schwartz

En aningen stel elev, Lars-Åke Lågflär, blir visiterad på examinationen.

Forts på sidan 24 ➤

Instruktörsövning i idrottshallen med Maria Sukhova och My-Annie Svelder.

Sara Hall

► Hoppmästare – från sidan 23

Håkan Schwartz

Instruktörsövning i idrottshallen med Therese Arcari Grau och Nina Schmalewski.

vet. Frågan är vad som väckte mest uppseende hos övriga idrottare. Var det när vi kastade flygplan, eller när vi rullade runt på konstiga skateboards och till synes försökte härma flygplan? Helt ärligt kände man sig inte så vidare idrottslig jämfört med de som övade längdhopp, löptekniker, höjdhopp och annat i samma hall som vi.

Mycket tid ägnades också till det som kallas VIÖP. Vad tusan kan det vara, kanske någon undrar. Inget konstigt alls, bara hederlig instruktörsmetodik som används i flera idrotter. V som i Visa, I som i Instruera, Ö som i Öva och P som i Pröva. Helt logiskt. För mig som är en riktig pratvarn var det momentet Visa som var det svåraste. Där ska man bara visa övningen, utan ett ord, så att eleven bara ska titta vad man gör. Efter att jag hyschat åt mig själv under varje övningspass i just det här momentet så klarade jag nätt och jämnt att hålla tyst på själva examinationen.

Engagemang och stort intresse

Det bästa med att gå kurs är det stora engagemang som finns hos både deltagare och kursledare. Kursledarnas gemensamma erfarenhets- och kunskapsbank är enorm och deras vilja att dela med sig av sina kunskaper är härligt att se. Det blev

många diskussioner både i helklass, halvklass och i de små grupperna. En del säger mer än andra såklart, men jag tror nog att alla kände sig delaktiga under kursen.

Dagen D, som i dags för examination och prov, kom så äntligen på söndagen. Efter ännu en stadig Bosön-frukost var det dags för skrivningen. Min inställning var att om man hade hängt med på alla passen under veckan och deltagit med intresse, samt antecknat

det som var viktigt, så borde man vara väl förberedd för provet. Det visade sig vara riktigt och förskrivningen var klar kunde man helt fokusera på den praktiska examinationen.

Varje grupp fick en ny kursledare som skulle agera elev och vara examinator. Jag hade fått ett hopp tilldelat med mycket genomgång av frifallstekniker, något som såklart var ett väl genomtänkt val av min kursledare. Min svaghet är kanske just frifallsteknikerna. Hur, när, varför, syfte och så vidare. Det är en klen ursäkt att skylla på att jag aldrig ägnar mig åt maghoppning, men kanske är det ändå anledningen. Senast jag gjorde en elev-dyckexit, var just som elev och ingen gång efter det. I ärlighetens namn vet jag inte om jag deltar eller trackar när jag bryter eftersom halva brytet är på rygg, men en sak vet jag, HM-kursen handlar inte bara om examination utan faktiskt om utbildning också.

Redo för hoppmästarrollen?

Så ovanpå allt som jag behöver kunna som blivande instruktör och hoppmästare har jag även fått repetera massor med frifallstekniker tillsammans med mina duktiga gruppkompisar under de fyra dagarna på Bosön. Jag har övat, läst på, diskuterat, ställt frågor och känner mig nu redo att göra om elevutbildningen med bravur denna gång, inte som 2011 när det tog 22 AFF-hopp för att äntligen få det efterlängtrade A-certat. Jag tackar mina tålmodiga instruktörer som jag en gång hade och jag tröstar mig med att många av dem, även de, haft en besvärlig elevtid.

Är jag och mina kurskompisar fullärda efter HM-kursen? Verkligen inte! Men jag tror att jag talar för oss alla när jag säger att jag känner mig redo att öva inför och genomföra steg 3, som är den praktiska examinationen hemma på klubben. Efter det övar jag gärna ännu lite mer innan jag tar mig an elever på riktigt. Jag ser fram emot att få vara verksam som instruktör och att nästa år fullfölja målet jag haft sedan länge, att bli kursledare.

Om du någon gång har funderat på att utbilda dig till instruktör så kan jag varmt rekommendera HM-kursen. Enligt Petter, vår riksinstruktör, är det en levande utbildning som sedan starten utvecklats från år till år. Deltagarnas feedback i enkäten vid kurslutet och kursledarnas diskussioner efter avslutad kurs bidrar till förbättringar och förändringar inför kommande år.

Till alla gamla och blivande hoppmästare där ute-fortsätt att göra det ni gör! Dela med er av era kunskaper, fortsätt att förkovra er själva och ta hand om våra nya hoppare ute i klubbarna. ■

4yra

Lise Elvud

Namn: Maria Sukhova

Klubb: Umeå Fallskärmsklubb

Började hoppa: 2014

Yrke: Statistiker

Ålder: 31

Utrustning: Javelin 2016 med en Pulse 150 från 2018

Antal hopp: cirka 300

1. Jag började hoppa 2014. 2015-2016 var jag kassör i UFk, och hoppade med ett FS4 lag (A-nivå på SM), samt var hoppleddare. 2017 blev jag ordförande i UFk och fortsatte att hoppa med mitt FS4 lag på A-nivå under SM. Nu 2018 är jag suppleant i SFF:s styrelse och har ansvar för tävling och träning, och blev nyligen klar som hoppmästare.

2. Tillväxt. Att rekrytera nya och behålla erfarna hoppare.

3. Gemenskapen, utvecklingsmöjligheterna och att hoppa med andra. Målmedveten hoppning: till exempel att tävla i FS2 eller FS4. Att utbilda elever och storformationshoppning.

4. Hoppa med andra! Anmäl dig till olika coachade evenemang för att förbättra dina frifallstekniker och din skärmflygning. Hitta ett eller flera mål att gå mot, till exempel att flyga wingsuit, bli hoppmästare, AFF-instruktör eller tandempilot, delta i och vinn tävlingar, filma lag eller tandem, delta i storformationer och rekordförsök. Glöm inte bort att tänka på säkerhet!

Kursansvarig Mats Edström i elevutrustning.

Håkan Schwartz

4rågor

Namn: Maria Lundquist

Klubb: Stockholms Fallskärmsklubb (men moderklubben LFK finns varmt om hjärtat)

Började hoppa: 1994

Ålder: 40

Utrustning: En fantastisk Pilot 117 i en Icon.

Antal hopp: 1400+

1. Hoppade 1994–2002 i Linköpings Fallskärmsklubb och sedan 2010 i LFK och FK Aros i Västerås samt Stockholms Fallskärmsklubb. Första hopptiden präglades mest av att testa allt som varje certgrad tillät, så småningom att vara verksam som hoppmästare, kursledare och AFF-instruktör. Det har mest blivit maghoppning och någon variant av sitt- och knäflygning som aldrig slog igenom. Sedan 2010 har jag avslutande hoppat FS4, lite storformationshoppning samt AFF. Jag fick vara med och ta damvärldskord 2016 i storformation och vara del i MEIJA, damlandslaget i FS4 2017. Instruktörstimmarna läggs numera i SFF:s regi på Bosön.

2. Tävlning. Tävlning är det som gör vår sport legitim och att vi får vara en del i Riksidrottsförbundet. Träning och tävlning gör att hoppare känner att de utvecklas och därmed stannar kvar i sporten och det genererar hopp för klubbarna. Vi skulle behöva fundera på hur vi får fler att tävla, till exempel hur vi kan utveckla friflygningsgrenarna och hur vi får klubbarna att ställa upp som arrangörer.

3. Att få gå in i fallskärmsbubblan, att släppa allt annat och vara totalt här och nu tillsammans med en massa sköna människor. Känslan i frifall när man är i total synk med de man hoppar med och ser hur det gnistrar av fokus och lycka i mina lagmedlemmarnas ögon.

4. Att hooka upp med några andra att hoppa tillsammans med lite mer regelbundet, man har så otroligt mycket att vinna på det. Se tävlingspoolen som ett stöd för vad man kan göra inom hoppning och ta hjälp för att komma igång. Var inte rädd för att tävla, även om du inte är superduktig, se det som ett sätt att hoppa på andra ställen och träffa nya sköna människor – som ett boogie med en bra avslutningsfest!

Rita Loyds

Namn: Zeljko Tanaskovic

Klubb: Halmstads Fallskärmsklubb

Började hoppa: 1979

Yrke: Civilingenjör inom elektroteknik

Ålder: 56

Utrustning: Mirage-rigg med en Storm 150

1. Jag började genom en militärutbildning i det före detta Jugoslavien. Då var det lite annorlunda än vad det är nu. När vi skulle öva på att rulla fick vi rulla från en lastbil som körde i 30 kilometer i timmen. Efter det blev jag fallskärmsjägare.

1982–1992 tävlade jag mycket i precision och klassisk stil, men även i FS. 1993 flyttade jag till Sverige och då tog det några år innan jag tog mig tillbaka till hoppningen igen. Jag kom igång igen 2002 och sedan 2003 har jag varit domare i FS.

2. Jag skulle säga att prio ett är säkerheten, det är inget snack om det. Prio två är tävlingarna. Att visa att fallskärms hoppning är en seriös idrottsgren där hen kan vinna RF-tecken, som alla andra elitidrottare och bli svenska mästare.

3. Jag tycker att tävlingarna är väldigt roliga. Jag kan märka att folk på småklubbarna inte vill tävla utan bara vill hoppa, och det har jag svårt att förstå. Om man hoppar vill man ju visa att man är duktig, och att tävla är ett bra sätt att utveckla färdigheter på. Jag tävlar inte längre, men jag jobbar väldigt mycket med tävlingar och lägger ner mycket tid på dem. Förutom att jag är domare sitter jag också med i förbundets tävlingskommitté där vi jobbar med alla tävlingsfrågor i Sverige. Jag sitter även med i den internationella domarkommittén.

4. Bestäm dig för vilken sorts hoppning du gillar och satsa sedan på tävling i den grenen. I Sverige har vi något som heter Fallsvenskan, vilket innebär att du filmar dina hopp – du har en månad på dig – sedan väljer du ut det bästa och skickar till oss domare för bedömning. Det är väldigt flexibelt och bra om man ska börja tävla.

RWIDE/SHO

3. Vad tycker du är det roligaste med fallskärms hoppning-en?

4. Vilka är dina bästa råd till nya hoppare i sporten?

Namn: Pelle Scherdin

Klubb: Stockholms Fallskärmsklubb

Började hoppa: 1987

Yrke: Flygkapten (emeritus)

Ålder: 61

Utrustning: Javelin med en Storm 170

Antal hopp: 1050

1. Började hoppa i Fallskärmsklubben Aros, efter att ha flugit in de första piloterna på SE-1YC, en Turbo Beaver som klubben köpt. (Den hamnade sedan i Linköpings FSK). Innan dess hade jag sporadiskt flugit hoppare på olika platser sedan 1976.

Att jag började hoppa berodde mycket på de personer som fanns på klubben då, i olika befattningar, och en allt större nyfikenhet att prova. Efter första hoppet – som skedde i Orsa under ett midsommarboogie från en Cessna 206 – var jag fast. Trots att det var underkänt. Piloten minskade inte motoreffekten och jag kom ut som en roterande korkskruv. Den erfarenheten tog jag med mig som pilot och senare som hoppmästare.

2. Två saker: Rekryteringen av nya hoppare och tillgängligheten av luftrum.

Först, vi, det vill säga alla nu aktiva hoppare, har ett gemensamt ansvar för att få nya hoppare att bli kvar i sporten genom att bland annat skapa trivsel och övriga förutsättningar. SFF:s roll i detta ser jag mer som ett stödorgan och inte som en myndighetsutövare.

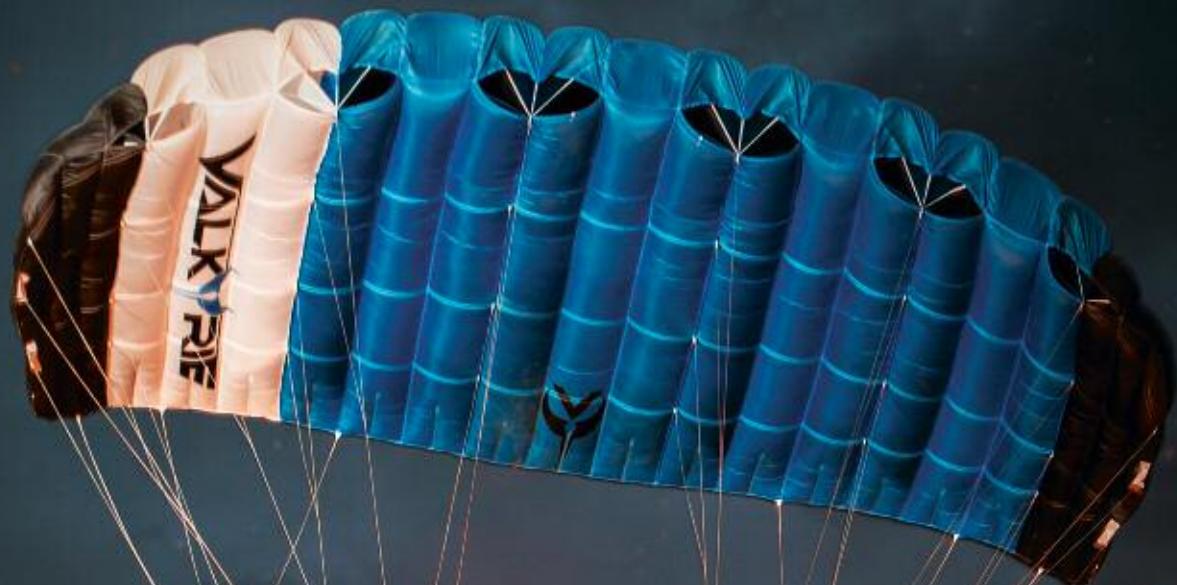
Sedan, luftrummet är vår "arena" där vi bedriver vår verksamhet, och vi måste värna om tillgängligheten till den.

3. Att få träffa alla entusiastiska och glada människor som delar ett fantastiskt intresse som hoppningen är! Självt hoppar jag gärna storformation på mage eller gör hoppmästarhopp med nya hoppare.

4. Var inte rädd för att fråga om du undrar över något, och fråga hellre först, innan du provar något du inte gjort förut. Tänk på att klubben är en klubb och inte en institution. Klubben ÄR medlemmarna och dess aktiviteter. Alla har samma ansvar gentemot såväl tillgångar och utrustning som mot varandra. Ha kul!

Therese Larsson

VALK RIE
PERFORMANCE DESIGNS

Coaches Corner 2018

I mitten av maj skickades information till klubbarna om årets Coaches Corner. I väntan på att ansökningarna ska komma till SFF för att behandlas – och beviljas helt eller delvis – presenterar vi här informationen klubbarna fått. Projektet har anpassats efter att förbundet tagit del av

fjolårets enkätsvar. Håll utkik i sommar efter Coaches Corner-evenemang som anordnas i din eller andra klubbar!

Text Penny Robertson-Pearce

Foto Sofia Lindroth

Projektet Coaches Corner startades 2016 på prov i två klubbar. Under 2017 ansökte åtta klubbar om pengar för att genomföra evenemang. Sammanlagt betalades då drygt 110 000 kronor ut till klubbarna.

Konceptet Coaches Corner ska användas för att utbilda och coacha hoppare till säkrare hoppning i både frifall och under kalott. Deltagare i projektet kan ha upp till 400 hopp, vilket är en höjning från i fjol då hoppare med max 200 hopp hade möjlighet att delta.

Genom att fånga upp nya och även något mer erfarna hoppare så hoppas vi att fler hoppare stimuleras till träning och utveckling samt säkrare hoppning. Projektet skapar mål och mening för de hoppare som ingår i projektet, även för coacherna. Genom att vara delaktig i Coaches Corner stärks klubbgemenskapen och kamratandan.

Flexibelt upplägg

Klubbarna kan i år välja mer fritt vilket upplägg och genomförande man vill ha. Med den större flexibiliteten är risken mindre att evenemang ställs in på grund av dåligt väder.

Uppläggen kan vara:

- En eller flera dagars evenemang med olika teman. Exempel på sådana är

maghoppning i mindre och större grupper, friflygning, säkra bryt och tracking, kalottflygning eller vinkelhoppning.

- Ett mentorskap som pågår under hela säsongen. En coach kan exempelvis ha 1–5 adepter som hen kan leda under säsongen, med till exempel tio hopp per deltagare och individuell inriktning.

Obligatoriska inslag

Några inslag måste ingå i ett Coaches Corner-evenemang. De inslagen är:

- Fokus på säkerhet och frifallstekniker, oavsett inriktning.
- Instruktioner och uppföljning av kalottflygning och landningar.
- Teori runt de aktiviteter som planeras för frifallet och under kalotten.
- Öppenhet och diskussioner kring No blame-kulturen.

Krav på cocher

Från 2018 är det mer formella krav på de coacher som ingår i projektet. De ska lägst uppfylla följande:

- Hoppmästare eller annan liknande coacherfarenhet som klubbens chefsinstruktör anser likvärdig eller bättre.
- Gärna erfarenhet av att instruera eller coacha inom fallskärmshoppning.

- Alla coacher ska vara förebilder inom sin egen hoppning och som instruktörer vad gäller säkerhetstänk och No blame-kulturen.

Hopp och resor ersätts

Vi vill uppnå så många hopp som möjligt, för så många deltagare som möjligt. Därför har vi i år beslutat att endast ersätta för:

- Coachens hopp. Kostnad för hopp ska motsvara de priser man har i respektive klubb. SFF ersätter dock max 200 kronor per hopp.
- Resor för de instruktörer och coacher som ställer upp i annan klubb än den egna.

Coacharvoden, utrustning och måltider ersätts inte. Det ska finnas ett intresse att ställa upp ideellt som coach, både för sin egen och andras skull. Klubben uppmanas att ersätta matkostnader i de fall upplägget är heldagsevenemang.

Digitala ansökningar

En annan nyhet för i år är att alla ansökningar, enkätsvar och all återrapportering kommer att göras digitalt för att underlätta för alla involverade. Länkar till ansökan och så vidare har skickats till de ansvariga i respektive klubb. ■

Anna

Text & porträttfoto Linda Lundberg

Efter tolv år som redaktör för Svensk Fallskärmsport lämnar Anna Oscarson tidningen för att ta kommunikationsansvaret i SFF:s styrelse. Nu kan vi berätta om hennes resa från nervös nybörjare i Umeå till världsrekordtagare i Holland.

Aнна Oscarson är född och uppvuxen i Nordmaling, en kommun i Västerbotten. Strömbäcks folkhögskola, utanför Umeå, var därför ett naturligt val när det blev dags att plugga till journalist. Det var i Umeå hon befann sig när hon en dag fick syn på en reklamskylt som lockade till fallskärms hoppning. Anna reagerade eftersom det var något hon hade haft i tankarna länge.

”Jag tyckte att det verkade häftigt. När jag reste i flygplan brukade jag sitta och undra hur det skulle kännas att hoppa ut,” säger hon.

Skylden sädde ett frö, men Anna lät studentlivet rulla på ett år till utan någon hoppning, tills en festkväll avgjorde saken. Hon hamnade i ett samtal med en person som tyckte att just fallskärms hoppning var det bästa som fanns. Strax efter det fick hon veta att en kompis också var sugen, så inför sommaren 2003 anmälde de sig till en kurs tillsammans.

”I början tyckte jag inte att det var så fantastiskt. Jag var nervös, men övertygade mig själv om att ge det en chans.”

ANNA OSCARSON

Alder: 38 år.

Började hoppa: 2003.

Antal hopp: 517.

Klubb: Halmstads Fallskärmsklubb.

Favoritgren: FS4.

Gör helst i frifall: Har kul med vänner. Ju fler desto roligare.

Arbete: Journalist på Hallands Nyheter.

Intressen utöver hoppning: Löpning. Lidingöloppet är en tradition sedan 25 år tillbaka. Umgås med familjen. Åker längdskidor och snowboard på vintern.

Familj: Gift med Dan. Barnen Noelle (född 2009) och Aaron (född 2013).

Första sommaren gjorde hon endast sex hopp av den konventionella utbildningsplanens totalt 24. Alla de sex var med automatlina. Av den anledningen fick hon göra om allihop året efter, men det såg Anna bara som extra övning: ”Jag har fortfarande re- ➤

Privat arkiv

Anna är elev i Umeå FK. Per Norberg gör visitation.

spekt för fallskärmshoppning, men på ett annat sätt. Jag är tryggare i mig själv nu.”

Sökte till Svensk Fallskärmssport

Som färdig fallskärmshoppare och färdig journalist hade Anna vid det här laget flyttat vidare till Gävle, där hon skrev för lokalbladet då och då. I den vevan sökte hon jobbet som redaktör på just det här magasinet, Svensk Fallskärmssport. Jobbet blev hennes och här stannade hon kvar i tio år. Hon hann till och med bli chefredaktör innan hon slutade 2013.

Därefter blev det ett uppehåll på tre år, men Anna valde att komma tillbaka, efter mycket vädjan från gamla kollegor och blev kvar fram till nu. Och nu lämnar hon magasinet för att bli kommuni-

Laget Granat med coachen Mattias Nord. Från vänster: Frida Strauss, Matilda Kaijser, Josefin Levander och Anna.

Privat arkiv

Therese Edvall, före detta Umeåhoppare:

Jag och Anna lärde känna varandra under gymnasietiden när vi gick i samma klass. Vi fann varandra snabbt och tack vare att Anna är så driven kom vi till skott med diverse roliga påhitt, resor och äventyr. Fallskärmshoppningen var en sådan grej som jag länge velat göra, och när Anna fick höra det anmälde hon sig genast till nästa kurs så att vi kunde gå den tillsammans. Eftersom Anna bodde i Nordmaling och jag i Umeå sov vi ofta över hos varandra, fast vi brukade ju hoppa över sovandet för att till exempel gå på någon efterfest, ro lite båt eller bara för att titta på stjärnorna eller soluppgången.

Thereses arkiv

kationsansvarig i Svenska Fallskärmsförbundets styrelse, dit hon blivit invald av riksstämman.

”Det känns som ett ärofyllt uppdrag. I och med att jag har jobbat som journalist i många år tror jag att jag kan bidra.”

Erfarenhet av pressansvar

Att rapportera om de olyckor som sker i fallskärmssporten är en del av uppdraget. I samband med att Johan Hansson för-olyckades den 29 april fick hon väldigt snart bli medveten om vad rollen innebar.

”Genom att direkt försöka hantera situationen på ett så professionellt sätt det bara går fick jag försöka sätta mina egna känslor åt sidan. Först när samtalen från media minskade efter ett par dagar kunde jag börja känna efter och då var det jättejobbigt.”

Några år tidigare hade hon fått svara på pressens frågor efter en annan incident med mindre allvarlig utgång. Det var under SM-veckan i Halmstad 2011 när SM i swooping och precision arrangerades av Halmstad Fallskärmsklubb på Tylösand. Anna var pressansvarig.

”Under en av omgångarna i swoopingtävlingens zonprecision kom Göran Schwarz in i banan och gjorde en landning som såg helt normal ut, men efteråt kastade han sig framåt och ropade ”rygg, rygg!” Ambulans tillkallades och det visade sig sedan att han skadat en kота i ryggen. Tyvärr skedde allt detta samtidigt som SVT-sporten stod och filmade.

”Det blev en jobbig situation där jag samtidigt som jag var orolig för min kompis som skadat sig precis framför mina ögon, skulle försöka hålla uppe en professionell fasad,” berättar Anna.

SM i fyrmanna

Redan som nycertifierad fallskärmshoppare drömde Anna om att hoppa fyrmanna. Och 2008 bildade hon ett lag med tre andra tjejer. Granat blev lagnamnet, och tjejerna började genast träna inför SM.

”Det verkade så kul, och det krävdes inte så mycket innan man kunde vara med och tävla.”

Granat rulltränade med en coach och åkte till och med till Bedford i England för att träna i tunnel: ”Det fanns ingen tunnel i Sverige då. Vi hade jätteroligt.”

Samma år arrangerade Anna tillsammans med lagkamraten Matilda Kaijser ett ”Basic Camp” i Gryttjom och ett tunnelläger i Bedford. I Gryttjom blev det två veckors kanonväder med coachad fyrmannahoppning. ”Men när en av lagkamraterna råkade ut för en hård öppning och bröt en ryggkota tog det lite musten ur oss,” berättar Anna. Så det blev inget SM för Granat det året och året efter blev Anna gravid.

Peter Alkeryd, Halmstads Fallskärmsklubb:

Anna var min ”piecepartner” när vi hoppade FS4 i Team HFSK. Det var alltid kul att hoppa med henne och hon var så gott som alltid på rätt plats. Jag kommer ihåg en gång när jag hjälpte henne att skapa rätt mentala bilder och tillstånd över en exit. Funkade klockrent och vi kände oss starka trots att vi var ihopknuckade långt upp i flygplansdörren. I laget var hon den med minst antal hopp, men hon har investerat hoppen väl och det märks att hon varit med på bra aktiviteter för att utvecklas.

Peter Alkeryds arkiv

”Åren gick men 2016 fick jag äntligen till det. Jag fick ihop ett lag med två Halmstadkillar och en till hoppare, från Skåne.”

Ambitionen om att tävla i SM kvarstod, och den här gången blev det alltså äntligen av: ”Vi kom tvåa av två lag. Det var roligt att prova på.”

Men det blev en kortvarig lagsatsning och redan efter SM lades laget ner.

Mest i Gryttjom och utomlands

Nu hoppar Anna storformation och har slagit världsrekord. Tillsammans med 55 andra tjejer satte hon tre poäng i Holland år 2016. I sommar blir det ett nytt rekordförsök. Då bär det av till Ukraina, där 120 tjejer ska försöka sätta två poäng.

”Det är speciellt att hoppa med bara tjejer, även om det är kul att hoppa med killar också så klart.”

2010 var Anna med och arrangerade ett FS-läger bara för tjejer i Västerås för att öka intresset hos tjejer, eftersom det är övervägande killar som hoppar.

Anna är numera bosatt i Varberg sedan elva år tillbaka, jobbar på Hallands Nyheter och hoppar för Halmstad Fallskärmsklubb. Hon gör inte så många hopp varje år, väldigt sällan på hemmaklubben i Halmstad och betydligt oftare antingen hos Stockholms Fallskärmsklubb i Gryttjom eller utomlands. Sedan Anna tog sitt certifikat för 15 år sedan har hon gjort cirka 500 hopp.

Med en man som inte hoppar och två barn på åtta år och fem år är det helt enkelt svårt att få tid, så att dra till klubben så fort det är bra väder skulle inte vara helt uppskattat.

”Men min man tycker att det är okej och kul att jag hoppar. Han har varit på väg att hoppa tandem själv. Jag tror att han skulle gilla det.”

Hoppning i Italien, en tradition

Anna och Dan har hållit ihop i 17 år. De förlovade sig 2008, men något giftermål

Boel Stier, Stockholms Fallskärmsklubb 1995–2016:

Anna är en person som jag upplever som väldigt genuin. Med det menar jag att hon är en iakttagande och reflekterande person som tänker självständigt och vågar ifrågasätta saker och ting och som samtidigt är väldigt omtänksam om andra människor. Vi lärde känna varandra genom att vi båda jobbade med Svensk Fallskärmsport i omgångar. Anna är ett proffs rakt igenom vad gäller journalistik och publicistiska frågor och det var både kul och utvecklande att ha henne i redaktionen.

Katarina Jönsson

Victor Eklöv

blev det inte förrän förra året. Två barn och ett köp av hus som behövde renoveras kom före.

Vad gäller barnen är Anna kluven till om hon vill att de ska börja med fallskärms hoppning. Barnen själva verkar tycka att det är lite läskigt än så länge.

”Det är ju roligt att hoppa, men inte helt riskfritt. När tiden kommer får de göra som de vill. Däremot ska jag låta dem flyga vindtunnel.”

Med hänsyn till sin familj väljer Anna att planera sin hoppning i god tid varje år. De tre senaste åren har hon gjort en tradition av att åka till Italien en vecka på

våren och hoppa med Velociraptorgänget. Velociraptorgänget är en stormannagrupp där några av hopparna har över 40 års erfarenhet.

”Jag skulle givetvis vilja hoppa mer än vad jag gör, men jag tror att jag, på det här viset, inte kommer att tappa suget för hoppning.”

Även suget efter att hoppa fyrmanna finns kvar än.

”Jag skulle vilja ha ett nytt lag och satsa ordentligt. Det ska ju byggas en tunnel i Göteborg och det skulle ju underlätta lite grann. Jag kanske kan hitta ett lag på västkusten.”

Noelle, Dan, Aaron och Anna.

Velociraptor-vecka i Gryttjom 2012.

Hans Berggren

George Kizilias

Woman on Wings, 2016 i Holland. Sekvensrekord i storformation, bara tjejer. Här första poängen av tre för 56.

Uppfyllt mål för

ECHOCHAMBER

och

Svenska Fallskärmsförbundet

Under Europamästerskapen i vindtunnel i norska Voss infriades ett sedan länge uppsatt mål inom svensk fallskärms hoppning. Att ta medalj i internationella mästerskap har länge varit ett av de mål som finns med i Svenska Fallskärmsförbundets visioner. Team Echochamber kan nu tillsammans med Henrik Raimer som tog VM-guld 2016, känna sig delaktiga i måluppfyllelsen.

Text Penny Robertson-Pearce
Foto Sara Lundqvist, Christian Bastiansen

Under EM i Voss den 11–14 april i år, skrevs ett stycke svensk hoppshistoria. För första gången sedan 70-talet togs det medaljer i FS4, öppna klassen. Team Echochamber består av; Ulf Liljenbäck, Rikard Rodensjö, Johan ”Smögen” Edvall och Martin Bäcklin. Tillsammans med sin coach, Mattias Nord, har laget tränat långsiktigt med målsättningen att ta medalj på ett internationellt mästerskap. Martin Bäcklin berättar:

”Team Echochamber bildades senhösten 2015 med målet att delta i det första svenska mästerskapet i vindtunnelflyg-

ning 2016. Målet var till att börja med att ge Gryttjom Volo en match, som på den tiden var regerande svenska mästare i fallskärms hoppning.”

Samma år under världscupen i Polen kom Echochamber på en hedrande sjätteplats, strax efter Volo som kom på femte plats i tufft motstånd.

”I samband med den tävlingen meddelade Volo att det var deras sista tävling tillsammans och där och då satte vårt lag tillsammans med Mattias upp ett nytt mer långsiktigt mål, att ta medalj under EM 2018. Vi visste att det var ett högt

uppsatt mål men vi kände oss redo att våga sikta högt.”

Långsiktig träning gav resultat

Under 2017 och 2018 har Echochamber tränat målmedvetet med sikte mot Europamästerskapen som i år kom att hållas i norska Voss.

”Under de här två åren har vi ständigt förbättrat vår flygning och våra resultat med nya rekord satta efter varje tävling. Finslipningen de sista månaderna inför Voss har mest fokuserat på ”renare” flygning, det vill säga att inte bara vara snabba utan också stabila och tydliga för att inte få så många ’bustar’ som innebär viktiga förlorade poäng.”

Under EM-tävlingen i Voss visade det sig att finslipningen gett gott resultat.

Echochamber var det lag som hade minst antal bustar av lagen inblandade i bronsstriden vilket slutligen ledde till medaljen.

”Det var aldrig någon diskussion om vilka lag som skulle tävla om guld och silver, både Frankrike och Ryssland är professionella heltidslag och än så länge

alltför långt före oss, men om bronsplatsen fanns det fyra potentiella lag som fick kämpa om den platsen.”

Schweiz som avslutade tävlingen på fjärdeplats bjöd på hårdast motstånd genom hela mästerskapet.

Spännande tävling rakt igenom

”Vi såg Schweiz lag för första gången i Empuriabrava i januari. Vi såg redan då att det var ett duktigt lag och att de skulle bjuda oss på ett stort motstånd på EM.”

Lagen turades om att ligga på medaljplats under hela tävlingen och inför sista rundan hade Schweiz ett försprång med två poäng. ”Vi gick dock in i sista rundan med gott självförtroende och vi höll verkligen ihop det och fick en bra runda. Eftersom Schweiz gjorde sin sista runda en stund efter oss var det hysteriskt spännande när vi följde deras flygning.”

Lite tekniskstrul med bildskärmarna ställde till det när båda lagen med spänning skulle följa film och resultat på de sista rundorna. ”Det var otroligt frustrerande när bildskärmen plötsligt blev svart och vi inte visste hur Schweiz runda slutade. Men när resultatet kom upp på resultattavlan och vi såg att vi slagit dem, bröt jubel ut i laget. Vi kände alla en superstor glädje som vi verkligen visade.”

Nya mål

Att stå på prispallen i Voss blev en härlig avslutning på inomhussäsongen. Snittet på 28,3 visade på en förbättrad flygning för laget. Bronsmedaljörerna har dock redan nya mål att ta tag i. I år tar Echochamber klivet ut i utomhushoppningen på allvar. Närmast är nu SM i Gryttjom och i oktober bär det av till världsmästerskapet i Australien.

”Men utomhussatsningen blir för stor för att jag ska ha möjlighet tidsmässigt att delta i den,” berättar Martin som istället lämnar sin plats i laget och ersätts av coachen Mattias Nord.

För laget väntar nu en hel del utomhus träning hela sommaren. Därför blir världscupen i vindtunnelflygning – som går i Bahrain – aningen nedprioriterat i år.

Fler strålande svenska insatser i Voss

Sverige hade fler landslag på plats på EM. I damklassen tävlade Team X och slutade på fjärde plats. Önskan att upprepa bedriften från världscupen i Kanada, där de tog ett välförtjänt brons gick inte den här gången, men laget satte två nya rekord vilket ändå vittnar om att laget utvecklats ytterligare. Deras snitt höjdes till 24,5 och i den bästa rundan fick de ihop hela 31 poäng.

I vertikal formations hoppning, VFS, deltog skånelaget Kwansta Kwattro som satsar stort både inomhus men framförallt utomhus. Resultatet blev en femteplats och snittet höjdes till 17,6 poäng. I bästa rundan tog de hela 29 poäng. Så Kwansta Kwattro satte även de, två nya rekord.

I dynamisk hoppning, D2W, deltog Karim Ennasri och Jimmy Sjölund Larsson i laget Dynaflo, och skaffade sig viktig erfarenhet inför kommande tävlingar.

Kwansta Kwattro, Team X och Team Echochamber är de svenska lag som kommer att delta på VM i Australien i oktober.

Christian Bastiansen

”Den tävlingen går också i oktober och när de andra i laget kommer hem från Australien så har jag en vecka på mig att flyga ihop mig med laget igen inför Bahrain. Så den tävlingen kommer lite i skymundan i år även om vi deltar för att få ännu mer erfarenhet som lag.”

Vad blir det då för nya mål inför kommande år kan man undra: ”Vi har redan satt upp ett nytt mål. För ca tio år sedan var norska laget Arcteryx det hittills snabbaste laget i Norden. Echochamber vill nu matcha deras tidigare resultat och bli snabbaste laget i Norden någonsin, även utomhus” avslutar Martin Bäcklin.

Högt mål? Ja, varför inte. Det har visat sig vara ett fungerande koncept för Team Echochamber och vi kommer med spänning att fortsätta följa dem de kommande åren. ■

Echochamber: Johan "Smögen" Edvall, Rikard Rodensjö, Mattias Nord (coach), Ulf Liljenbäck och Martin Bäcklin.

Christian Bastiansen

Frågespalten

Svensk Fallskärmsport

Fråga 1: Varför måste man göra en läkarundersökning innan man börjar hoppa fallskärm?

Svar: Läkarundersökningen är en tjänstbarhetsbedömning för att fastställa att man är medicinskt lämplig för fallskärmsjumpning enligt EU:s gällande riktlinjer (EASA:s regelverk) och svenska bestämmelser för fallskärmsjumpning (SBF). SFF agerar på mandat av Transportstyrelsen som är vår myndighet.

Fråga 2: Hur länge är en läkarundersökning giltig?

Svar: Som blivande elev är läkarundersökningen giltig ett år från det datum undersökningen gjordes. Kursen ska alltså vara påbörjad inom ett år.

Fråga 3: Behöver man göra nya läkarundersökningar när man är färdig hoppare?

Svar: Om du som licensierad hoppare haft uppehåll i mer än tre år sedan senaste hopp och vill förnya din licens igen, måste du göra en ny läkarundersökning innan förnyelse.

Ska du gå en tandemutbildning måste du göra en ny läkarundersökning.

Om du fyllt 60 år, ska du göra en ny läkarundersökning varje år. Dessa regler är för närvarande under omarbetning.

Fråga 4: Vad är de allmänna hälsokraven för att bli fallskärms hoppare?

Svar: Den som avser att hoppa fallskärm skall vara fri från sjukdom eller skada som kan utgöra risk. Framför allt gäller det syn, rörelseapparat, hjärta och lungor samt mental kapacitet och mognad som är avgörande för säker hoppning. Det innebär till exempel att en icke opererad axelluxation är absolut diskvalificerande, liksom psykiatriska diagnoser inom NPS (till exempel ADHD och ADD) samt AST (Aspberger och liknande).

Med anledning av de speciella fysiska och fysiologiska förhållanden som gäller vid fallskärmsjumpning är kraven strängare än för andra sporter och läkarundersökningen är av mycket stor vikt.

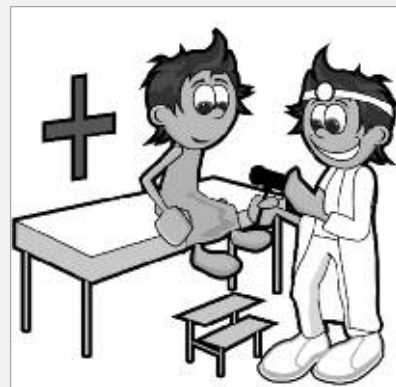
Fråga 5: Varför är det viktigt att använda den senast uppdaterade undersökningsblanketten?

Svar: Det är av yttersta vikt att läkaren alltid använder den senast uppdaterade blanketten eftersom den redigeras varje år och nya anvisningar eller skärpta krav kan tillkomma. Den senast uppdaterade läkarundersökningen är den som finns på Svenska Fallskärmsförbundets hemsida: www.sff.se under "Fakta för hoppare". Förhoppningsvis ser de elevansvariga i klubbarna till att deras klubb

Läkarundersökning

– varför det?

Svar av SFF:s förbundsläkare Peter "PU" Ullström
Sammanställt av Penny Robertson-Pearce

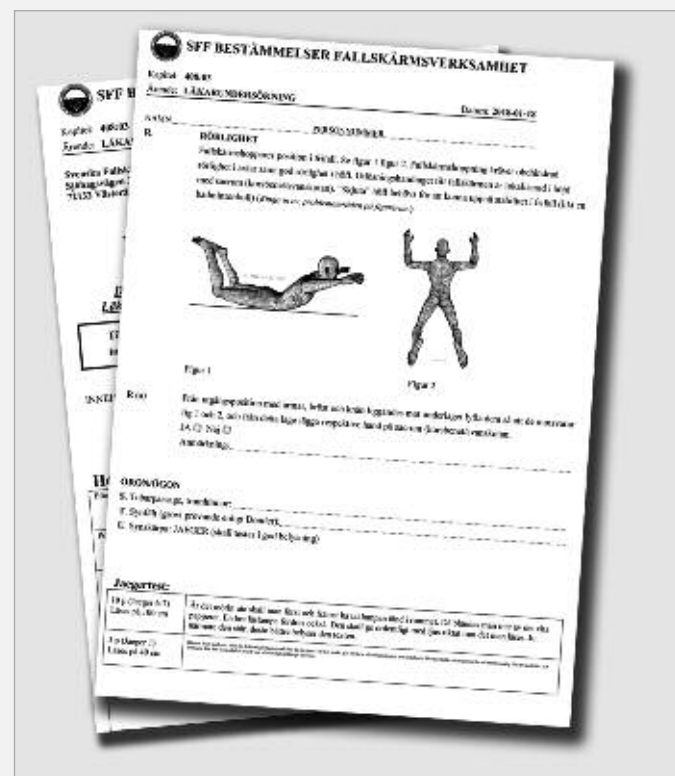
använder den senast uppdaterade blanketten. Notera att alla doktore inte är uppdaterade när det gäller detta, därför skall du gärna själv ta med dig aktuell blankett till undersökningen.

Fråga 6: Hur långt innan bör läkarundersökningen göras?

Svar: Om du ska gå kurs bör du göra undersökningen senast fyra veckor före kursstarten.

Under sommaren kan det till exempel vara semestertider på kansliet och det behöver finnas tid för handläggning vid eventuell nödvändig granskning av förbundsläkaren. Om det blir ont om tid är det den blivande hopparen som drabbas eftersom utredningen alltid måste göras klar innan hoppningen kan påbörjas.

Glöm inte att både läkare och hoppare ska skriva under blanketterna. Saknas underskrifter är läkarundersökningen ogiltig.

SKICKA DIN FRÅGA TILL OSS:

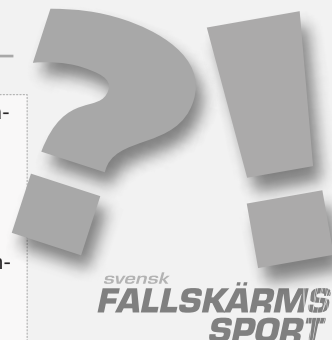
Mycket får du veta när du läser Svensk Fallskärmsport. Men du har säkert fler frågor. Kanske finns det något ämne som vi inte har skrivit om på länge eller så har du en specifik fråga om trä-

ning, klubbiv eller hoppeteknik? Svensk Fallskärmsports frågespalt kan genom sitt kontaktnät och med hjälp av våra experter ge dig svar på dina frågor. Det spelar ingen roll om du är nybörjare eller rutinerad, vi hjälper

dig att reda ut svaret på din fråga. Frågan skickar du direkt till redaktionen på e-post:

penny.robertson@telia.com

Vi publicerar ett urval av inkomna frågor och svar i varje nummer av tidningen.

KONTAKTA SFF!

Kansliet

Sjöhagsvägen 2
721 32 Västerås
Telefon: 021-41 41 10
E-post: info@sff.se

Riksinstruktören

Petter Alfsson-Thoor
Telefon: 021-41 41 10
E-post: ri@sff.se

Beställ materiel på SFF:s kansli

- Boken "Flyga fallskärm", utbildningsbok i fallskärmsmanövrering.

Styrelsen

Ordförande: Peo Humla,
e-post: sffordforande@outlook.com
Ledamot/vice ordförande: Gunilla Sigurd,
e-post: gunilla.sigurd@gmail.com
Ledamot/kassör: Stefan Nilsson,
e-post: kassor@sff.se
Ledamot/miljöfrågor: Sara Ekström,
e-post: saraekstrom1980m@gmail.com
Ledamot/uppvisningsgruppen: Jens Grahn,
e-post: jens_grahn@hotmail.com
Suppleant/kommunikation, presskontakt: Anna
Oscarson, e-post: anna.oscarson@gmail.com
Suppleant/tävling: Maria Sukhova,
e-post: maria.s97531@gmail.com

Valberedningen

Kent-Ove Ulander, (sammanställande),
e-post: kentove.ulander@gmail.com
Sebastian Berglund,
e-post: zebber111@gmail.com

Vill du veta mer om

Skatter och avtal: Kontakta förre ordföranden
Lina Gardlow, e-post: lina@sff.se
Ekonomi: Stefan Nilsson, e-post: kassor@sff.se
Kommunikation och presskontakt: Anna
Oscarson, e-post: anna.oscarson@gmail.com
Försäkringsfrågor:
Stefan Nilsson, e-post: kassor@sff.se
Miljöfrågor: Sara Ekström,
e-post: saraekstrom1980m@gmail.com
Materielkommittén: Erik Marsh,
e-post: eric@primalinstinct.se
Utbildnings- och säkerhetskommittén:
Petter Alfsson-Thoor, e-post: ri@sff.se
Tävlingskommittén: Lena Kaulanen,
e-post: lena.kaulanen@gmail.com
Luftrumsfrågor: Märten Nordlander,
e-post: marten@sff.se
Försvarskommittén: vakant vid pressläggning.

Svenska Fallskärmsförbundets styrelse

Peo Humla,
ordförande

Gunilla Sigurd,
vice ordförande

Stefan Nilsson,
kassör

Sara Ekström,
ledamot

Jens Grahn,
ledamot

Anna Oscarson,
suppleant

Maria Sukhova,
suppleant

Petter
Alfsson-Thoor

Penny
Robertson-Pearce

www.sff.se

På hemsidan hittar du bland annat fakta,
information, nyheter om hoppning och tidningsarkiv.

Svenska Fallskärmsförbundet är en frivillig försvarsorganisation,
medlem i Flygsportförbundet och Riksidrottsförbundet.

Transportstyrelsen har till Svenska Fallskärmsförbundet
delegerat tillsynen av sporthoppning med fallskärm i Sverige.

Begagnatmarknad, nyheter, fler produkter och mer info på
www.uffeshoppshop.se

Uffe's Hopp Shop AB, Kokillgatan 12 B, 721 33 Västerås E-post: info@uffeshoppshop.se Tel: 021-355 750, Fax: 021-355 377

Big Way camp i Gryttjom 2005, 30-manna. Längst till höger, efter att ha dykt längst av alla och slutit formationens spets, visar Johan Hansson prov på en av sina rävar bakom örat och showar loss för fotografen.

Foto: Hans Berggren